Nr. 20

20 mei 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Al te voorzichtig...

...is soms noodlottig voor een ander

Frank Weston had eigenlijk al dadelijk spijt dat hij zijn goede hart had laten spreken en gestopt had om een lifter mee te nemen. Toen de man was ingestapt en Frank hem even aandachtig bekeek, beviel de onbekende hem helemaal niet. . .

Hij zei nauwelijks een woord van dank voor de lift, maar dat was het ergste niet. Frank vertrouwde de man niet, hij kreeg een onbehaaglijk gevoel van dreiging en gevaar. En dat gevoel werd sterker, toen hij zich opeens herinnerde wat hij bij de berichten door de radio had gehoord; in een naburige stad had iemand een bank beroofd door op klaarlichte dag brutaal de kassier met een pistool te dwingen al het geld uit de kluis te geven...

„Moet u ver?" vroeg hij.

De man gaf geen antwoord.

Frank probeerde maar steeds het gezicht van de onbekende in het spiegeltje te bekijken. Af en toe keek hij ongemerkt naar rechts, maar de man was achterover gaan zitten tegen de leuning, hij dook in elkaar én zijn hoed had hij over zijn ogen getrokken. Hij had een zwarte koffer bij zich. Die koffer had Frank Weston bewogen om te stoppen en de man mee te laten rijden, want hij leek vrij zwaar; hij lag nu op zijn knieën, en met zijn magere rechterhand hield de man het handvat stevig vast.

Frank Weston nam zijn ene hand van het wiel en tastte in de buitenzak van zijn colbert.

„Wat zoekt u?" vroeg de man.

„Sigaret," zei hij. „Ook roken?" Hij probeerde zijn stem zo gewoon mogelijk te laten klinken.

De man antwoordde niet.

Frank stak de sigaret tussen zijn lippen en de aansteker trilde enigszins, toen hij het vlammetje tegen de sigaret hield. De lange, donkere dennenbossen, waartussen hij gereden had, werden minder dicht. Dat was een opluchting. Nu was het nog maar drie kilometer naar Northampton en de weg lag open verderop, met hier en daar een huis. Hij voelde zich een beetje veiliger, nu hij de donkere bossen voorbij was. Waar had hij zich zorgen over gemaakt? Er gebeurde natuurlijk niets.

„Dat is Northampton, recht voor ons uit. Daar woon ik. Zover kan ik u meenemen."

De man naast hem zei: „Of u er woont of niet, u rijdt door Northampton heen, begrepen? En dan maar verder, totdat ik u waarschuw."

Weston begreep genoeg, ook als hij het harde voorwerp tegen zijn ribben niet gevoeld had. Hij begreep dat de man een wapen op hem hield gericht, onder zijn overjas. „Recht door de stad heen rijden en niet stoppen!"

De auto reed de heuvel op, daalde de helling af en ging de stenen brug over, Northampton in. Weston zat kaarsrecht en doodstil, met beide handen aan het stuur, en hij voelde steeds de revolver tegen zijn zij. Ze passeerden het stadhuis en reden de hoofdstraat uit, met alle mensen, die voor winkels stonden te kijken of in groepjes naar huis wandelden. Hij kende dat alles zo goed, het was precies, zoals hij het altijd gezien had, maar nu leek het hem onwerkelijk. Hij reed langs de drogisterij van Clifford en de garage van Stark, waar hij altijd benzine tankte; de eigenaar zwaaide tegen hem. Hij wou zijn hoofd die kant op wenden, maar de man zei vlug: „Pas op, dat je niemands aandacht probeert te trekken, begrepen?"

Vóór hem, aan het drukke kruispunt, stond een agent onder het verkeerslicht.

De man zei: „Let op, rood licht. Probeer niet door te rijden om de aandacht van die agent te trekken."

Hij schudde zijn hoofd.

„Als je de agent een seintje geeft, ben ik erbij; maar jíj ook. . ."

De agent was Elmer Moore. Zou hij Elmers blik kunnen opvangen? Maar hij keek de andere kant op. Weston bleef staan wachten, totdat het licht op groen sprong. Hij keek naar Elmer in 't voorbijrijden, maar nog kon hij diens aandacht niet trekken. Toen het te laat was, zag hij in het spiegeltje, dat de agent zich omkeerde en hem nakeek.

„Goed zo," zei de man. „Verstandig, dat je geen kunsten probeert."

Hij zwenkte om de ijzeren drinkbak heen en kwam binnen de witte streep op de weg. „Zorg dat je geen verkeersfout maakt," zei de man bits en wéér voelde hij de druk tegen zijn ribben.

In zijn spiegeltje zag hij de lichten van de hoofdstraat wijken. Hij passeerde de laatste winkel, de houtwerf aan het einde van de lange, rechte straat en besteeg de helling naar de spoorbaan. Aan de kant van de overweg stond het bord met de verweerde letters: „Halt — Onbewaakte Overweg."

De revolver drong met zoveel kracht in zijn zij, dat hij naar adem snakte.

„Zie je dat bord niet?" zei de man.

Frank Weston remde krachtig. Hij schakelde over in de eerste versnelling en de wagen sukkelde de baan over. Hij ging in de tweede versnelling over en zij beklommen de steile heuvel — weg van de stad, weg van de laatste lantarens, de donkere dennenbossen in. Zijn maag leek een harde klomp, hij voelde zich beverig en slap. Nu kwam het. De man zei: „Zo, nu stoppen aan de kant van de weg."

„Stapt u hier uit?" vroeg Frank.

„Nee, jij!"

Frank deed het portier open en viel bijna de wagen uit.

„Ik zal je niets doen," zei de man. Hij lachte zonder geluid te maken. „Je hebt je netjes gehouden."

Hij ging achter het stuur zitten.

„Je bent een verstandige kerel," zei de man. „Als je iemand een tip had gegeven, had je er spijt van gekregen... Loop nu terug naar de stad. Je hoeft niet te kijken, waar ik heen ga. Je loopt maar door..."

Weston hoorde de wagen wegrijden, maar hij keek niet om. Het geluid werd zwakker en hij liep hard in de richting van de stad zonder te weten, wat hij doen zou. Twee bundels licht sloegen plotseling over de top van de heuvel vóór hem en verblindden hem een ogenblik. Toen stopte de naderende auto en hoorde hij de stem van agent Elmer Moore, die zei: „Stap maar in. Ik dacht wel, dat u hier ergens zou lopen."

Frank Weston stapte vlug in en de wagen reed door.

„Waar gaat u heen?"

„Uw wagen oppikken. Bij Crushin op de hoek krijg ik hem wel." Elmer zat op zijn gemak achter het stuur. „Als hij daar vroeger is dan wij, houden ze hem vast."

Het ging een beetje te vlug voor Frank Weston. „Hoe weten ze het dan?"

„Opgebeld natuurlijk, toen ik u de stad uit zag rijden. Kijk eens, meneer, er bestaat óók zo iets als een té groot respect voor de verkeersregels. Toen ik zag, dat u niet direct wegschoot bij het groene licht, zoals u altijd doet, vond ik het al vreemd. En toen ik u zo overdreven keurig om de drinkbak heen zag rijden, begreep ik dat er iets niet in de haak was. En toen ik u zag stoppen voor de overweg, waar al in geen zes jaar een trein meer langs is geweest..."

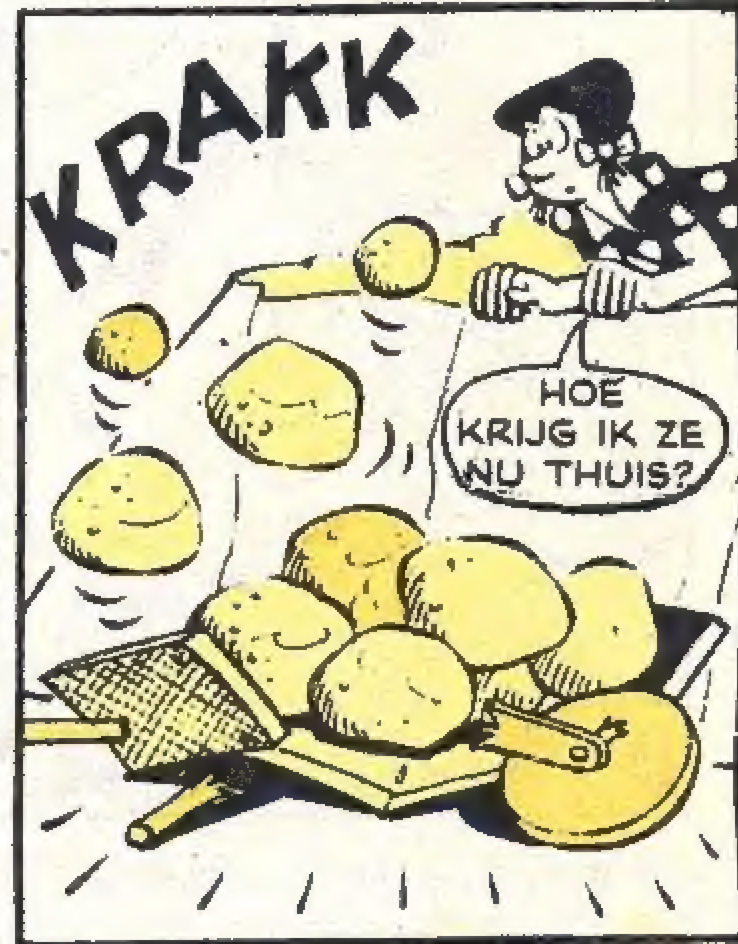
De agent grinnikte. „Zó voorzichtig is geen mens, als hij nergens bang voor hoeft te zijn. U deed al te voorzichtig — en daar wordt de dief de dupe van."

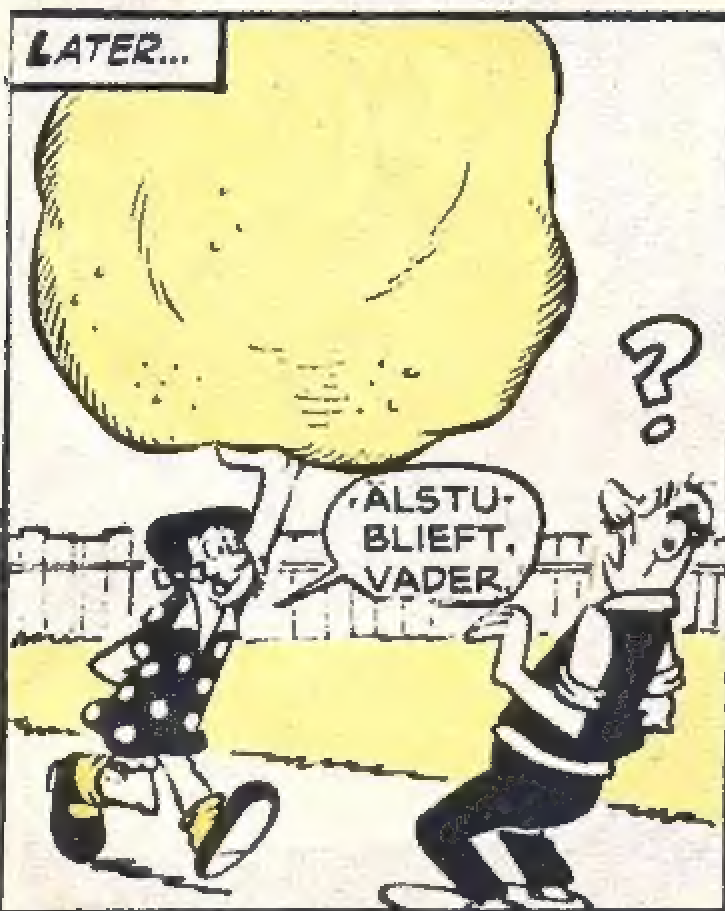
STERKE STANS

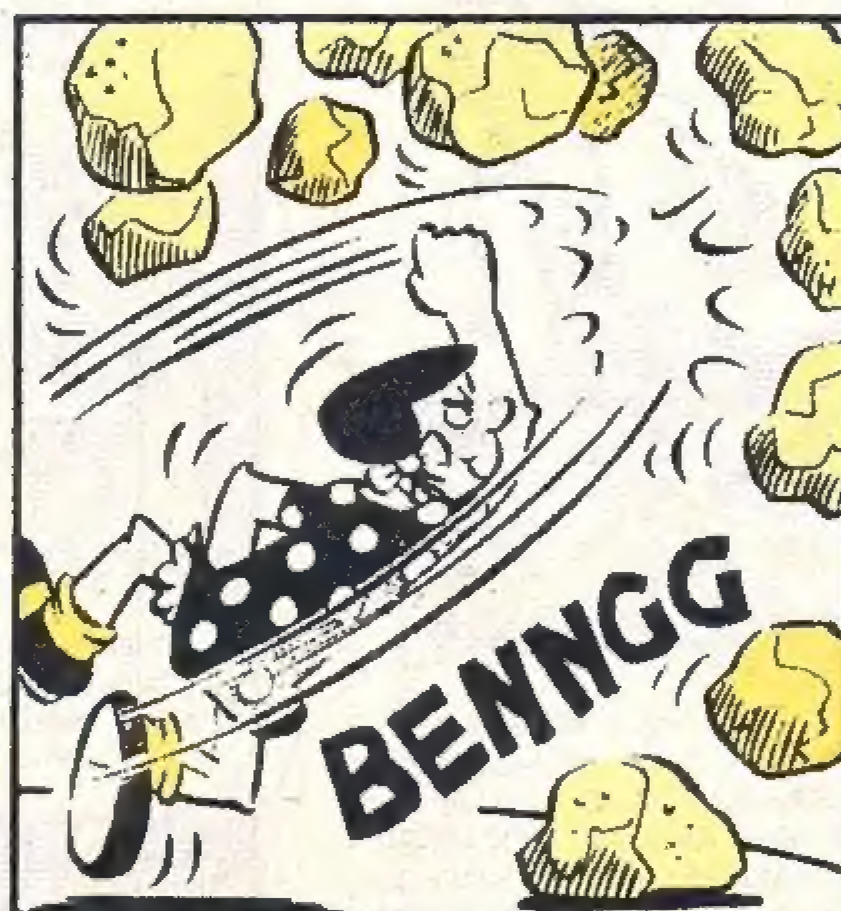

Mijn vader is geen struikrover

EVEN LATER WAS HET RIJTUIG KRAKEND EN PIEPEND OP WEG NAAR NORWICH.

NU ZE MET GEWELD VAN ASHWOOD WEGGEVOERD WERD, KON AMY NIET AAN HAAR VADERS WENS VOLDOEN.

MAAR DIE OCHTEND WAS ER NOG EEN REIZIGER ONDERWEG.

EEN GEMASKERDE RUITER, DIE WILD GALOPPEERDE...

DE GEMASKERDE PIRAAT

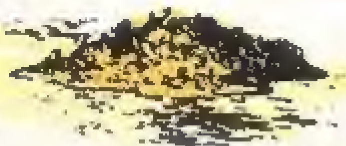

MARY BLEEF ALLEEN IN DE HUT. OLIVIA GING AAN DEK OM HET BEVEL OVER HET SCHIP TE NEMEN. DE BEMANNING MOET WEL GROOT VERTROUWEN HEBBEN IN OLIVIA EN HAAR BROER, BEDACHT MARY. ZIJ VERBLEEKTE, TOEN ZE WEER HOORDE SCHIETEN.

DE ZEEAREND LIEP EEN BAAI BINNEN. OLIVIA VERTELDE DAT ZE HAAR BROER WILDE BEVRIJDEN DOOR EEN LIST TE GEBRUIKEN. DAT WAS DE ENIGE EN DE BESTE MANIER...

OLIVIA LIET ALLE ZEILEN BIJZETTEN, ZODAT DE AFSTAND TUSSEN DE ZEEAREND EN DE ACHTERVOLGERS NOG GROTER WERD; MAAR ROODBAARD HAD AL GERADEN WAT HET DOEL VAN HUN REIS WAS. ER ZOU GEEN TIJD ZIJN OM MARY AAN LAND TE ZETTEN.

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Leerling-tamboer Olivier Crow dient bij de Engelse troepen in Italië onder vaandrig Boscowen en zijn oom, sergeant Trott. Diens dochtertje Pollie is ook meegegaan. Twee heren, Alan en George, hebben Olivier gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Lucia, een vrouw die bij de bende hoort, neemt hen in bescherming. Zij ontsnappen, worden weer gegrepen, nu met vaandrig Boscowen, die hen moest zoeken. Zij zien dat Pollies oom, soldaat Pharo Pilchard, zich in vermomming bij de bende gevoegd heeft. Lucia laat hen wederom ontsnappen. In twee groepen gaan zij op weg om het leger tegen een hinderlaag van Zucconi te waarschuwen.

In de verte ontdekte de majoor aan zijn rechterhand iets wits, dat hij eerst voor een grote vogel hield, maar dat vervolgens als een vlag in de wind leek te wapperen. Maar het was bladstil en de officier begreep dan ook niet onmiddellijk waarmee hij dan wél te doen had. Ingespannen tuurde hij naar de helling van de heuvel waar de witte vlek zichtbaar bleef. Tenslotte gaf hij zijn paard even de sporen en voegde zich bij de commandant van het regiment.

„Neem me niet kwalijk, kolonel," zei hij, „maar ik geloof dat daarginds iemand met een vlag of zo iets staat te zwaaien. Kijkt u maar eens, daar, vlak naast dat groepje pijnbomen. Hee! Er komen twee mensen naar beneden hollen ook. Ziet u wel?"

De kolonel keek in de aangegeven richting.

„U hebt gelijk, majoor," antwoordde hij. „Daar is iets niet pluis. Die twee komen in volle vaart op ons af rennen. Laten we maar even halt houden. Je weet nooit wat voor vreemde snoeshanen je hier tegenkomt."

Er klonk een donderend bevel, gevolgd door hevig tromgeroffel, en onmiddellijk maakte het regiment halt. Ondertussen haalde de kolonel uit de zak van zijn zadel een kijker voor de dag en zette deze aan het oog.

„Waarschuw kapitein Fairlof," riep hij de majoor toe.

„En sergeant Trott ook. Laat ze onmiddellijk hier komen."

„Dacht u, kolonel, dat. . . eh. . ." begon majoor Felsted.

„. . .dat het twee van de vier vermisten zijn?" vulde de commandant aan. „Dat kan ik niet zeggen. Ze zijn nog veel te ver weg. Maar wie weet! Ik hoop het maar, majoor! Wacht eens! Ik zou haast zeggen. . . Vooruit, majoor, stuur ze onmiddellijk een boodschap."

Majoor Felsted riep een van de andere officieren iets toe en meteen wendden ze hun paarden en stoven in volle galop

langs het regiment, op zoek naar de kapitein en de sergeant. De soldaten sloegen de beide ruiters, die een grote stofwolk achter zich lieten, met verwondering gade, niet begrijpend waar al deze opwinding ineens toe diende.

Even later hadden kapitein Fairlof en sergeant Trott zich bij hun commandant gemeld. Hijgend van het harde lopen stonden ze beiden in de richting te kijken die de kolonel hun had aangewezen. Er werd geen woord gesproken.

Juist op het ogenblik dat ze de laatste rotsen achter zich hadden gelaten en een vrij steile, dun begroeide helling voor zich hadden liggen, had Pollie opeens de bekende klanken van het marsliedje opgevangen.

,,Olivier, hoor nou eens!'' riep ze verbaasd uit. ,,Ze spelen het liedje van de kleine Pollie Olivier! Zouden ze ons hebben gezien?''

Olivier luisterde. Bij flarden kon hij de vrolijke melodie en het gezang van de soldaten onderscheiden. Van pure vreugde liet hij zich in het dorre gras vallen.

,,Eindelijk, Pollie!'' riep hij uit, hijgend van de inspanning van het geklauter over de rotsen. ,,We zijn gered! Laten we er maar rustig even bij gaan zitten. We hebben nu geen haast meer en we hoeven niet meer het gevaar te lopen dat we onze benen breken of onze handen openscheuren. Laten we maar rustig afwachten. Ze komen ons wel halen.''

Met een diepe zucht van verlichting gingen ze naast elkaar op een groot stuk steen zitten om even op adem te komen. Maar geheel gerust waren ze er niet op. En toen ze het regiment rustig zijn weg zagen vervolgen, regelrecht het noodlottige ravijn tegemoet, kreeg hun gezonde verstand al gauw de overhand.

,,Ach nee, dat is waar ook,'' zei Olivier teleurgesteld, ,,ze weten natuurlijk helemaal niet dat het óns liedje is. Het is niets bijzonders. Ze spelen het zo vaak onderweg. Dat zei oom Pharo tenminste. Nee, ze hebben ons niet gezien, hoor. Eerlijk gezegd vraag ik me af of we ze nog wel op tijd zullen bereiken. Nog een poosje en ze gaan die kloof in! Kom mee, laten we verder gaan!''

,,Ik weet wat,'' zei Pollie, terwijl ze vlug overeind sprong. ,,Kunnen we ze geen signaal geven? Hier, trek je overhemd uit, dan kunnen we op deze steen gaan staan om ermee te zwaaien. Er zal toch wel iemand zijn die deze kant eens uitkijkt?''

Olivier vroeg zich af of het wel verantwoord was nog meer tijd te verkwisten, maar hij trok toch snel zijn overhemd uit. Boven op de steen staande begon hij ermee heen en weer te zwaaien.

Ondertussen bleven ze hoopvol de bewegingen van de troep beneden hen volgen. Het regiment marcheerde onafgebroken verder. De kinderen stonden doodsangsten uit. Nog een kwartier, misschien maar tien minuten meer — en de kop van de lange stoet zou het ravijn bereiken, totaal onkundig van de hinderlaag die Zucconi er had gelegd!

,,Het helpt niet, zie je wel?'' stelde Olivier bedroefd vast. ,,Kom, we moeten het proberen.'' Hij schoot zijn overhemd weer aan en vervolgde: ,,We hebben geen minuut meer te verliezen. Loop wat je kunt!''

Toen hij op het punt stond met de moed der wanhoop aan het laatste deel van de race te beginnen, greep Pollie hem opeens bij de arm.

,,Halt!'' riep ze uit. ,,Kijk, ze staan stil! Zie je die officieren daar heen en weer draven? Ze hebben ons gezien! Ze hebben ons gezien!''

Olivier kon zijn ogen haast niet geloven. Eindelijk!

,,Je hebt gelijk! Kijk, die officieren rennen naar de achterhoede. Nee, ze blijven halverwege staan. Laten we ze gauw tegemoet rennen! Kijk uit waar je loopt!''

Hun vermoeidheid leek als bij toverslag verdwenen en in snelle vaart begonnen ze de helling af te hollen.

Hijgend bereikten ze enkele minuten later de vallei. Daar kwamen hun de beide officieren in volle galop tegemoet. Pollie was de eerste die zich voor hen verstaanbaar kon maken.

,,Majoor Felsted! Gelukkig dat u er bent!'' hijgde ze.

,,Asjemenou!'' riep de officier stomverbaasd uit. ,,Pollie Trott in jongenskleren.

. . . totaal onkundig van de hinderlaag die Zucconi er had gelegd.

Gelukkig dat we je eindelijk gevonden hebben, meid!"

„Waar hebben jullie toch al die tijd gezeten?" vroeg de kapitein die majoor Felsted vergezelde. „Wilden jullie misschien proberen of je kon leven als een stel berggeiten? En wie is dat?"

„Dat is leerling-tamboer Crow, van de compagnie van kapitein Fairlof," antwoordde Pollie. En niet zonder trots voegde ze eraan toe: „Hij is mijn neef! Ze hadden ons gevangengenomen, Zucconi en zijn bandietentroep, bedoel ik. Maar we zijn lekker ontsnapt!"

gekomen hielpen de officieren hen afstijgen en bijna op hetzelfde ogenblik sloot sergeant Trott ontroerd zijn dochter in zijn armen. Hij kon haast geen woord uitbrengen. Pollie trouwens evenmin! Hij legde zijn arm om haar schouders en zo bleven ze even staan.

Intussen stond Olivier netjes in de houding voor zijn commandant. Kapitein Fairlof had hem aan de kolonel voorgesteld.

„Dit is leerling-tamboer Olivier Crow, kolonel. Hij heeft zich in Portsmouth met ons ingescheept."

„. . . sluit hij de ingang af door een paar grote rotsblokken naar beneden te laten rollen."

„Zucconi!" riep de majoor uit. „Dat is niet de eerste de beste, jongens! En mankeert jullie niks? Hij heeft jullie toch niet mishandeld, hoop ik?"

„Daar heeft hij geen kans toe gekregen, majoor!" antwoordde Olivier.

„Des te beter. Maar komaan, we moeten ons gauw weer bij de troep voegen. Kom hier, Pollie, dan kun jij met mij meerijden. Kapitein, neemt u die knaap voor uw rekening?"

Het volgende ogenblik zaten ze allebei hoog te paard en gaven de beide officieren hun rijdieren de sporen. Ze hadden de bergen achter zich. Zucconi en zijn rovers konden hun geen kwaad meer doen — ze konden het haast niet verwerken; en ze waren zo onder de indruk van hun eigen redding, dat ze zich niet eens dadelijk de vraag stelden wat er inmiddels was geworden van oom Pharo en vaandrig Boscowen. . .

Toen ze het regiment naderden, klonk er een luid gejuich op en Pollie begon vrolijk tegen de soldaten te wuiven, van wie zij er zo velen kende. Aan de kop van de troep

„En wat heb je ter verklaring te zeggen, tamboer Crow?" vroeg de commandant. Zijn houding, zijn rustige stem en zijn schitterende uniform imponeerden Olivier geweldig en hij voelde zich opeens heel klein. Toch deed hij zijn best om dit niet te laten blijken.

„Kolonel," begon hij dapper, „ik heb slecht nieuws voor u. Zucconi is met zijn bende van plan het regiment in een hinderlaag te lokken. Ze hebben zich verscholen in dat ravijn daar!"

„Een hinderlaag? Zo, zo, daar hoor ik van op!" antwoordde de kolonel verwonderd, een vluchtige blik op het ravijn slaande, dat niet meer dan een paar kilometer van zijn troep verwijderd was. „Wat weet je er nog meer van?"

„We waren in handen gevallen van Zucconi, kolonel," ging Olivier voort. „Hij vond zijn eigen plan zo mooi, dat hij er tegen ons over stond op te scheppen. Hij heeft een man of vijftig bij elkaar gekregen. Dat is wel niet veel, maar hij heeft ze listig aan weerskanten van het ravijn opgesteld. Als het regiment eenmaal de kloof is binnengemarcheerd, sluit hij de ingang aan deze kant af door een paar grote rotsblokken naar beneden te laten rollen en dan zit de hele troep in de val!"

„Tut, tut, tut," mompelde de kolonel voor zich heen. „Dat ziet er niet erg opgewekt uit." En zich weer tot Olivier richtend voegde hij eraan toe: „Enig idee, tamboer, waarom hij ons op zo'n plezierige manier verwelkomt?"

„Hij staat in dienst van Napoleon, kolonel! Hij blufte over de grote beloning die hij zou krijgen, als het hem gelukte."

„Nou, die beloning krijgt hij, hoor!" zei de kolonel grimmig. „Ik vermoed alleen dat het wel een beetje anders zal uitvallen dan hij het zich voorstelt. Ik heb al lang naar een gelegenheid uitgezien om dat heerschap eens te ontmoeten. Laat eens kijken. Een man of vijftig, zei je?"

„Volgens mijn schatting wel, kolonel. Hij vertrouwt er natuurlijk op dat hij bij verrassing de aanval kan ondernemen. Ze hebben allemaal een musket en de nodige munitie, alles van Franse makelij; dat heeft oom Pharo, eh, ik bedoel soldaat Pilchard, me tenminste verteld."

„Nou, je hebt je ogen niet in je zak gehad, tamboer! Wat dacht je, zouden ze er enig idee van hebben dat we op de hoogte zijn van hun voornemens?"

„Dat denk ik niet, kolonel! Ik geloof niet dat ze iets van onze ontsnapping hebben gemerkt. Ze hadden wel een patrouille op onderzoek uitgestuurd, leek het, maar die is verongelukt, daar boven tussen de rotsen."

„Juist," zei de kolonel, in gepeins verzonken. „Gelukkig kunnen ze ons van daaruit moeilijk zien," ging hij voort. „Die kloof buigt onmiddellijk met een scherpe hoek naar links, zo te zien, en ze zullen zich wel niet al te zeer blootgeven."

Inmiddels hadden vele officieren zich bij het gezelschap gevoegd, waar ze zwijgend de beslissing van hun commandant afwachtten. Deze nam op zijn gemak een snuifje uit een gouden snuifdoos, stak deze weer in de zak van zijn uniformjas en draaide zich vervolgens om.

„Mijne heren," begon hij, „dank zij deze jongeman hebben we een schitterende kans gekregen om de bordjes te verhangen. Het spreekt vanzelf dat we geen aanval van Zucconi afwachten, maar dat we nu zelf het initiatief in handen nemen. En als ik me niet sterk vergis, zullen we ze niet alleen aanvallen, maar ook — desnoods — uitroeien tot de laatste man."

Er klonk allerwegen instemmend gemompel, terwijl de kring zich nog wat nauwer rondom de commandant sloot, omdat niemand een woord wilde missen van hetgeen er zou volgen.

„We marcheren gewoon door, alsof we niets in de gaten hebben," ging de commandant na een korte pauze voort. „Maar vooraf zorgen we dat alle musketten geladen zijn en dat elke soldaat voldoende munitie heeft. Met de bevoorrading mogen

we niet te veel tijd verliezen. Als we ons te lang ophouden, krijgen de bandieten misschien argwaan. We hebben toch al wat tijd verloren.

En zo gaan we dan regelrecht het ravijn binnen. U, kapitein Brown, neemt de leiding van de voorhoede op u. Als u aan het eind van de kloof bent gekomen, vuurt u vlug achter elkaar twee schoten af. Dat is het teken voor alle compagnieën om zich naar weerskanten te verspreiden en meteen de flanken van het ravijn de volle laag te geven.

Waarschijnlijk zaait dat, om te beginnen, onder de bandieten de nodige paniek, omdat ze op dat moment druk bezig zijn met hun voorbereidingen om de achterkant van het ravijn met rotsblokken te blokkeren. Daarvan maken wij gebruik om dekking te zoeken, zodat we iedereen die zich blootgeeft, onmiddellijk onder vuur kunnen nemen. Iedere officier zorgt ervoor dat onderwijl het grootste deel van zijn manschappen de flanken van het ravijn onophoudelijk blijft beschieten.

Zodra de slag begonnen is, zetten de voorste en achterste compagnieën de bajonet op het geweer en proberen naar boven te klimmen, zo goed en zo kwaad als het gaat, met de bedoeling de bandieten op een hoop te drijven en ze zo mogelijk te dwingen naar beneden te vluchten. Kapitein Telfer en kapitein Manton nemen het bevel over deze compagnieën op zich. Heeft iemand nog iets te vragen?"

Olivier stond met een rood hoofd te luisteren toen hij opeens een hevige oorsuizing gewaarwerd. Een seconde later voelde hij dat zijn benen hem in de steek lieten. Het leek wel alsof de kolonel met al zijn officieren en zijn hele regiment heen en weer begon te zwaaien, totdat hij op het laatst begon te vrezen dat er een aardbeving was.

Door het floers dat voor zijn ogen trok, zag hij vaag het gezicht van sergeant Trott opdoemen; diens stem leek hem van grote afstand te bereiken.

„Hallo, Olivier!" zei Pollies vader. „Wat zullen we nou hebben, jongen? Ik ben zo in de wolken over Pollies behouden terugkomst, dat ik je haast zou vergeten. Wat is er met je aan de hand? Voel je je niet lekker? Je kijkt alsof je spoken ziet. Nou? Zeg eens wat!"

„Ik... Ik weet het niet, oom," stamelde Olivier, langzaam weer tot de werkelijkheid terugkerend. „Ik stond te luisteren en ineens lag ik op de grond, net of alles om me heen tolde."

„Aha! Zal ik je eens wat zeggen? Je bent flauw van de honger! Een hap eten zou je goed doen. Jullie zijn natuurlijk doodmoe. Hier, neem eerst maar eens een slok uit m'n veldfles. Echte Italiaanse landwijn! Daar zul je van opknappen. En hier, een stuk scheepsbeschuit er bovenop. Blijf maar even rustig zitten. Je hebt nog wel een minuutje de tijd."

Gretig zette Olivier de veldfles aan zijn lippen en begon daarna op de harde scheepsbeschuit te knabbelen. Toen hij om zich heen keek, zag hij dat iedereen al druk in de weer was zich gereed te maken voor de aanval, waarbij elk onnodig lawaai vermeden werd. Nu pas merkte hij dat hij letterlijk omviel van de honger. Juist ontdekte hij dat Pollie zich een eindje verderop op een omgevallen boomstam eveneens zat te goed te doen, toen de stem van de kolonel weer tot hem doordrong.

„Waar is tamboer Crow gebleven?" vroeg de kolonel aan een van zijn officieren.

Olivier sprong meteen overeind, at snel zijn mond leeg en ging in de houding staan. Met een kleur zag hij dat de kolonel hem vriendelijk toeknikte.

„Kalm aan maar, jongeman," zei de rijzige figuur op zijn prachtig glanzend rijdier. „Eet maar rustig door, hoor. Je zult het wel nodig hebben, lijkt me zo. Maar vertel me ondertussen eens: heb je vaandrig Boscowen en soldaat Pilchard ergens gezien? Daar hebben we ook al niets meer van gehoord sinds we de haven zijn binnengelopen."

„Zeker wel, kolonel. Ik had er niet zo gauw meer aan gedacht, omdat ik u eerst moest vertellen wat Zucconi van plan is."

Wordt vervolgd

„Kalm aan maar, jongeman," zei de rijzige figuur op zijn prachtig glanzend rijdier. „Eet maar rustig door, hoor."

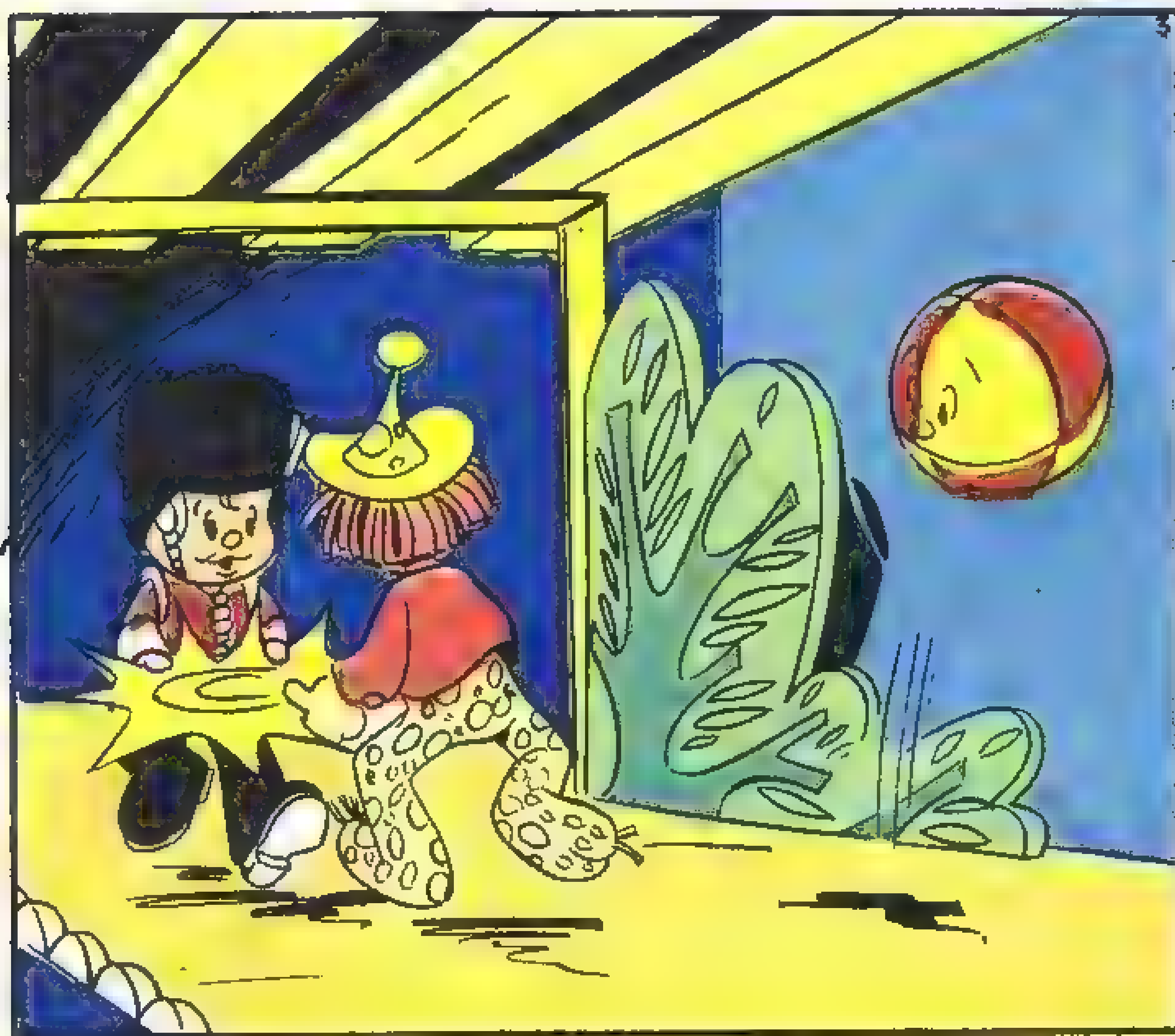
SPELEND

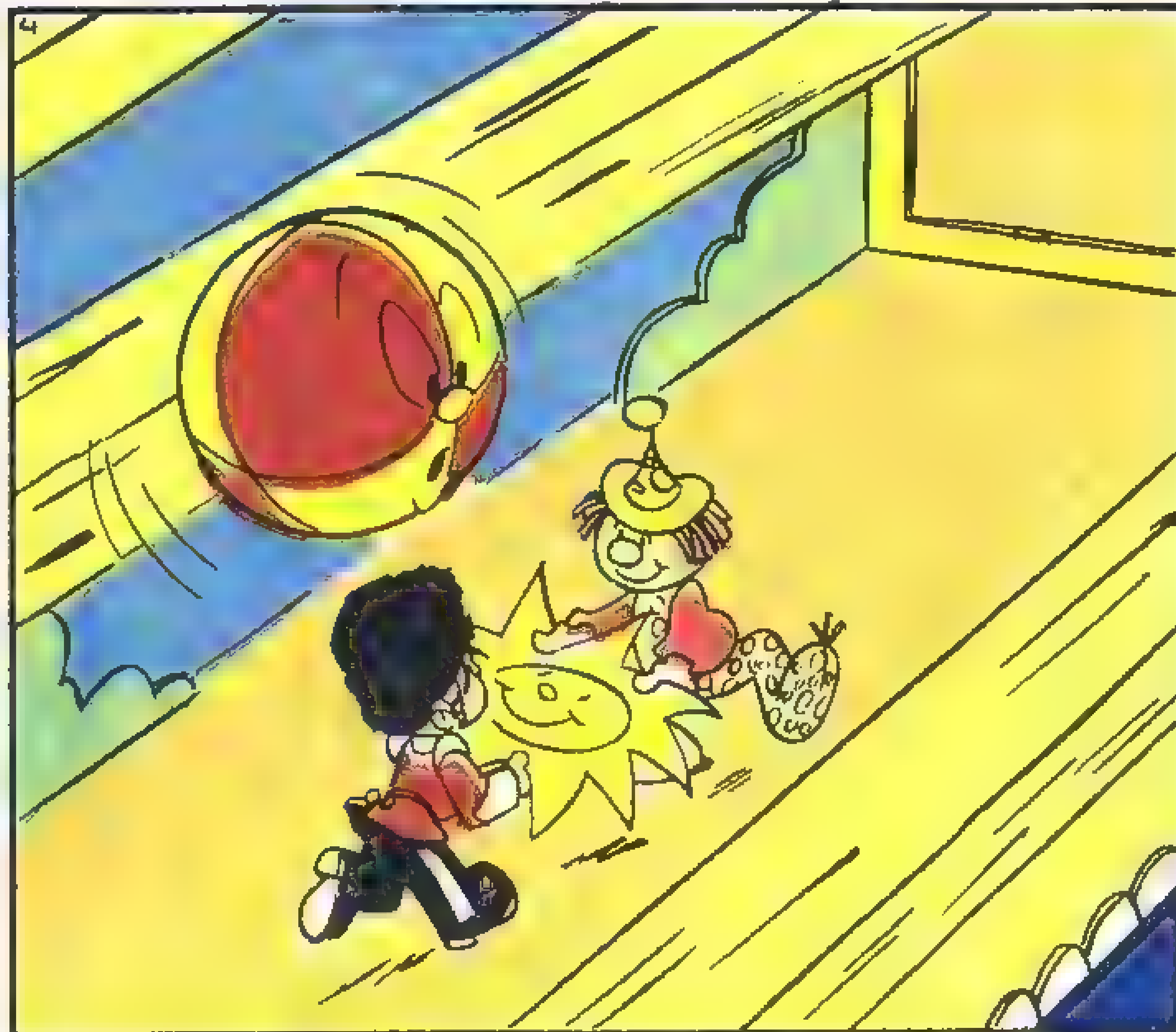
Gompie Stuitbal zag iedereen de toneelingang van de schouwburg binnengaan. „Wat is hier te doen?" vroeg hij. „Assepoester wordt opgevoerd," zei Willie Stropop, „koop ook een kaartje." Maar Gompie wilde meespelen. „Alle rollen zijn al bezet," zei Willie, „dat kan niet meer."

Dat vond Gompie heel naar. Willie moest naar binnen om te helpen en daar stond Gompie heel alleen. Toen besloot hij Willie na te lopen en eens binnen te gluren. Even later stond hij op een leeg toneel. Dat was een buitenkansje, vond Gompie.

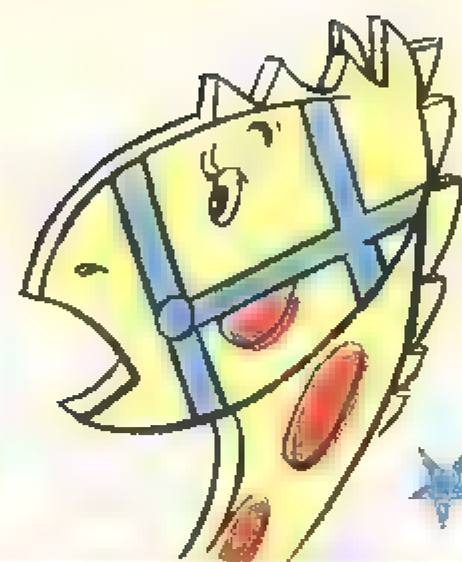

Hij vermaakte zich best, keek in alle hoeken en achter allerlei vreemde schotten. Maar opeens hoorde hij stemmen en daar kwamen Tommie en Willie met een groot schilderij aansjouwen. „Oei!" schrok Gompie, „laat ik me gauw verstoppen voor ze me hier ontdekken."

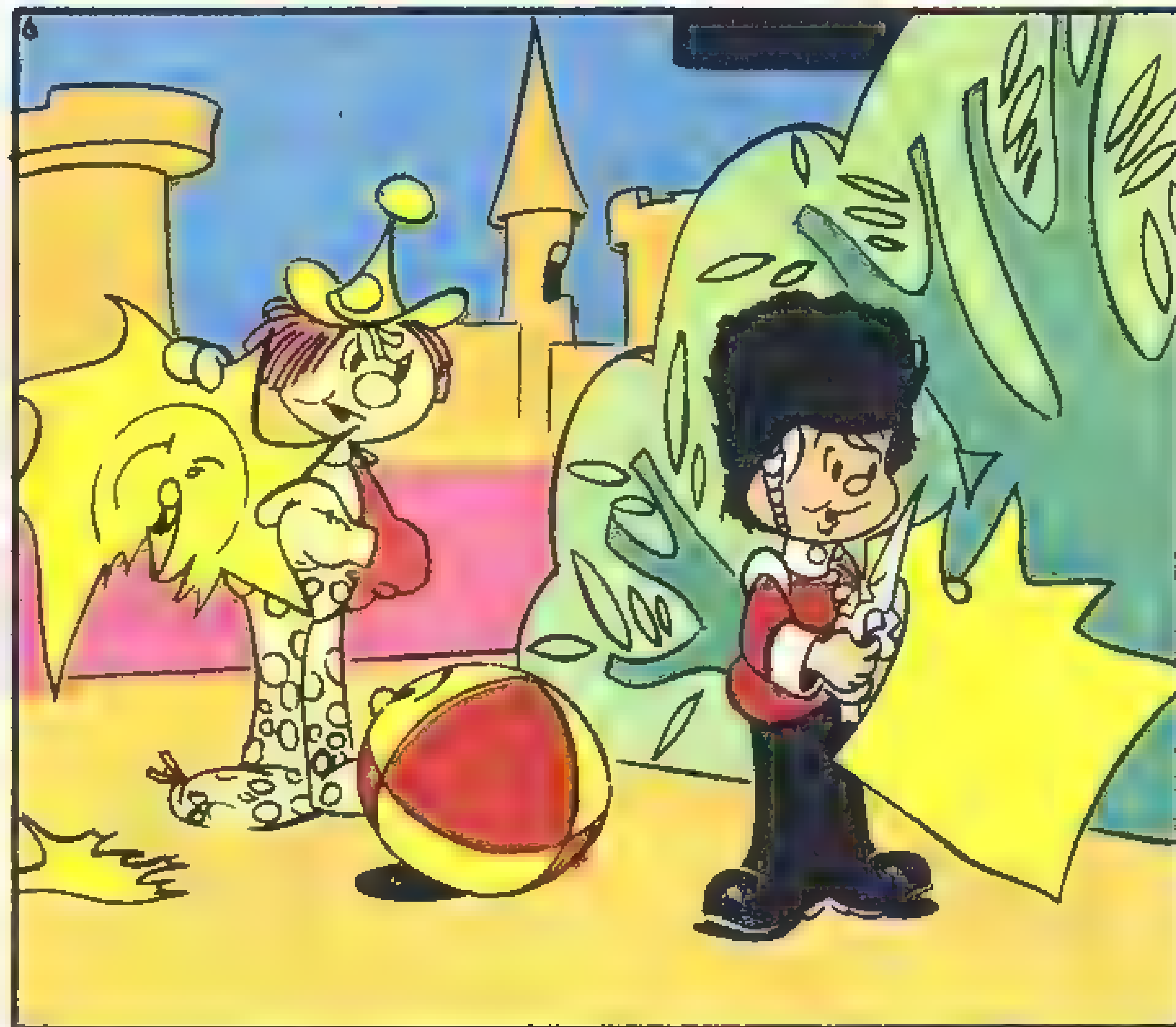
Gompie haalde vlug heel diep adem en sprong toen op een hoge balk, waar hij bleef liggen. Niemand vermoedde dat hij daar zat. Maar hij leunde voorover om beter te kunnen kijken naar het schilderij dat Tommie en Willie binnendroegen, en plof. . . daar viel hij.

SPEELGOED

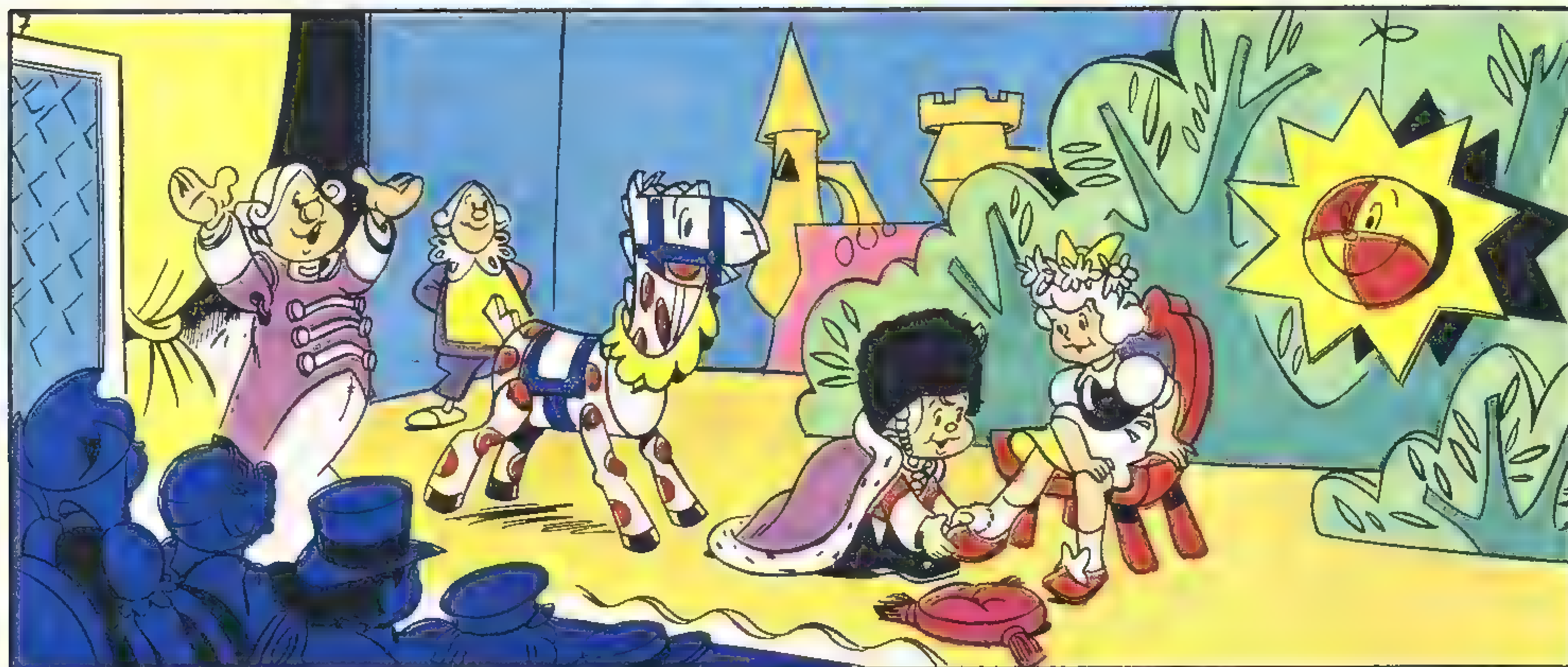

Arme Stuitbal! Hij deed de ogen dicht in de hoop dat niemand hem zou zien, maar het hielp niet. Integendeel, hij viel midden op het schilderij. KRAK! Boem! „Krimmelekras!" riep Tommie geschrokken uit, „hoe kom jij opeens uit de lucht gevallen?"

Gompie wilde het nog uitleggen, maar Willie luisterde niet eens. Hij wees op het schilderij van de zon, dat gescheurd was door Gompies val. „En die zon moet op Assepoester schijnen," mopperde Willie, „hoe moet dat nu? Een nieuwe kan niet tijdig meer klaar zijn."

Maar Willie en Gompie hoefden niet lang angstig te zijn, want Tommie was heel slim. Hij knipte een stuk karton uit en plakte dat om Gompie heen. Toen leek hij net een zon vol stralen. Gompie straalde echt en Willie ook.

Toen de voorstelling begon en de hele zaal geboeid keek naar Assepoester, straalde Gompie nog vrolijker dan de warmste zomerzon. Hij speelde niet alleen een hoofdrol, maar had ook de beste plaats, dank zij Tommie. Voortaan speelde Gompie Stuitbal in alle toneelstukken mee.

MARTIN RATTLER trekt het oerwoud in

TOEN HUN SCHIP DOOR ZEEROVERS OVERVALLEN WERD, WAREN MARTIN RATTLER EN DANNY O'FLANNAGAN NAAR DE KUST VAN BRAZILIË GEZWOMMEN. IN HET OERWOUD ONTMOETTEN ZE CARLOS DE KLUIZENAAR EN GINGEN MET HEM MEE OP LUIPAARDEJACHT. GEWAPEND MET EEN SPEER DEED CARLOS EEN UITVAL, MAAR WERD OP DE GROND GEWORPEN.

NA EEN POOSJE WILDEN DANNY EN MARTIN TOCH WEL VERDER TREKKEN LANDINWAARTS. MARTIN HOOPTE OP AVONTUREN EN DANNY WILDE DE DIAMANTMIJNEN GRAAG BEZOEKEN. CARLOS WAARSCHUWDE DANNY NOG, DIE GELOOFDE DAT DE KOSTELIJKE STENEN ZO MAAR VOOR HET OPRAPEN ZOUDEN LIGGEN IN DE MIJNEN.

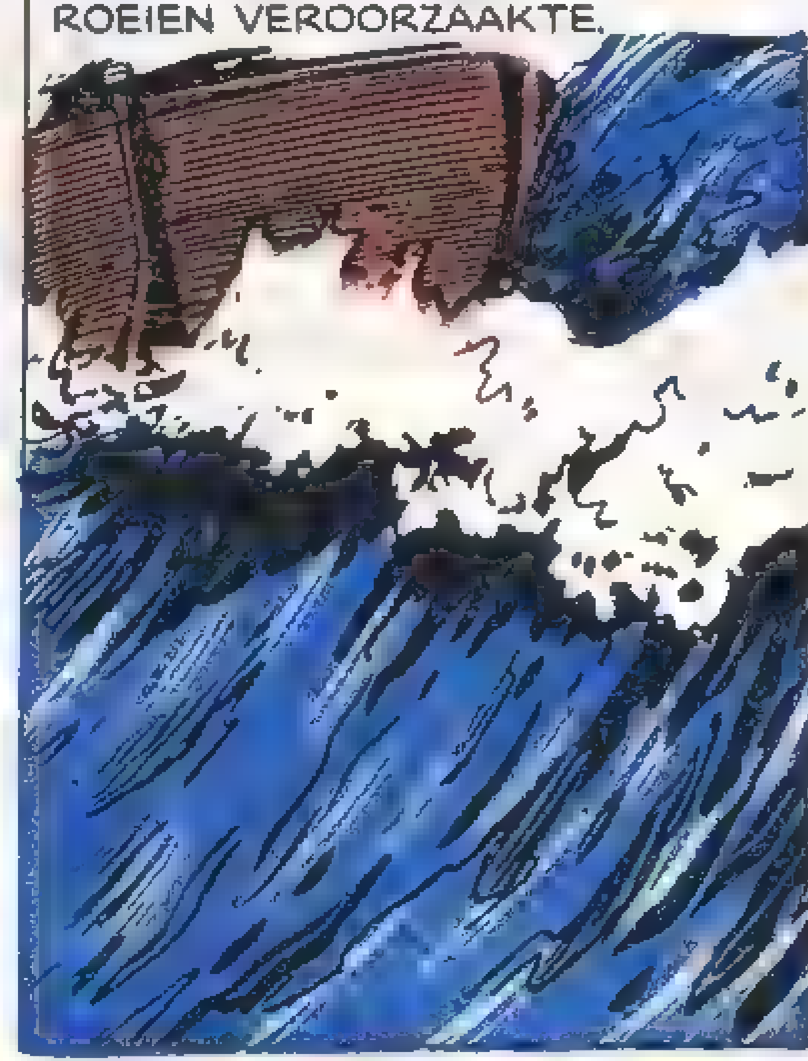
CARLOS LACHTE.
DAT ZIJN GEEN EDELSTENEN, DIE DOOR MENSENHANDEN GESLEPEN ZIJN. HET ZIJN VUURVLIEGJES.
VUURVLIEGJES? HOE KAN DAT?
JA, DE MEISJES VANGEN DIE DIERTJES EN VERSTRIKKEN ZE IN DUN GAAS, DAT ZE DAN OP HUN KLEREN OF IN HUN HAAR BEVESTIGEN. INDIANEN BINDEN WEL VUURVLIEGJES OP HUN VOETEN BIJ NACHTELIJKE TOCHTEN.
★
ZE SLIEPEN DIE NACHT UITSTEKEND NA HUN VERMOEIENDE TOCHT. DE VOLGENDE OCHTEND LAADDEN ZE HUN WAREN OP MUILEZELS, DIE BIJ DE TEUGEL GELEID WERDEN DOOR INWONERS VAN HET STADJE.
★
AL SPOEDIG TROKKEN ZE OVER HOGE BERGKAMMEN, DIE DE SCHEIDING VORMDEN TUSSEN DE WOESTE HOOGVLAKTEN EN HET STROOMGEBIED VAN DE AMAZONERIVIER IN BRAZILIË.
IN DE DORPJES ONDERWEG DREVEN ZE HANDEL. EINDELIJK BEREIKTEN ZE EEN KLEINE NEDERZETTING AAN EEN RIVIER.
VERDER GA IK NIET. IK KEER NU TERUG NAAR MIJN BOSHUT.
WIJ WILLEN EIGENLIJK WEL VERDER, MAAR HOE DOEN WE DAT?
HUN WOORDEN WERDEN OVERSTEMD DOOR EEN GESCHREEUW VLAKBIJ. ZE LIEPEN ER GAUW HEEN.
HELP! MOORD! HELP!
ZE VERMOORDEN ELKAAR NOG!
LAAT LOS JIJ, LAFFE MOORDENAAR!
EEN DER MANNEN WILDE DANNY AANVLIEGEN, MAAR DEZE HAD ZIJN VUIST AL KLAAR.
GOED ZO, DANNY. DIE IS RAAK.
DE MAN DIE ZE TE HULP GESNELD WAREN, DANKTE EERST IN HET PORTUGEES EN GING TOEN VERDER IN HET ENGELS.
U HEBT ME HET LEVEN GERED. IK BEN PORTUGEES HANDELAAR. MIJN TWEE KNECHTEN LEEK HET VOORDELIGER ME TE BESTELEN DAN VOOR ME TE WERKEN.
MAAR HOE MOET IK VERDER, NU IK GEEN ROEIERS MEER HEB?
TOEN ZE DAT HOORDEN, KEKEN ZE CARLOS VERHEUGD AAN.
DAT KOMT PRACHTIG UIT. DIT TWEETAL WIL GRAAG VERDER HET LAND INTREKKEN. NEEM HEN ALS ROEIERS MEE.
DAT ZOU PRACHTIG ZIJN. DOEN JULLIE HET?
EN OF! HET KON NIET BETER!
DE VOLGENDE OCHTEND STAPTEN DANNY EN MARTIN MET DE PORTUGEES IN ZIJN KANO.
GOEDE REIS, JONGENS! TOT ZIENS.
ZE VONDEN HET VERVELEND VAN CARLOS AFSCHEID TE NEMEN, MAAR VERLANGDEN TOCH OOK ERG NAAR NIEUWE AVONTUREN.

De man van staal

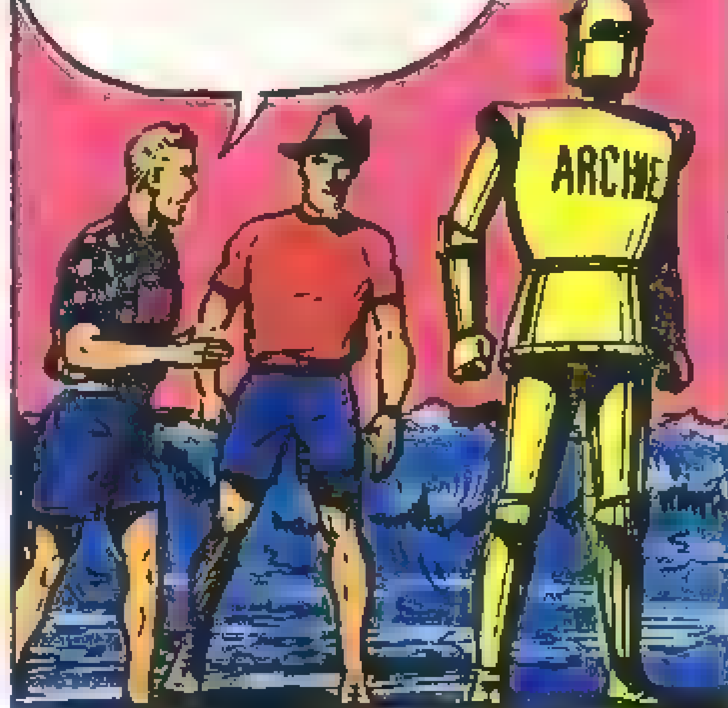

OPEENS GAF TED EEN WAARSCHUWENDE KREET.
KIJK EENS, DAT OPPERHOOFD DRAAGT EEN VLIEGTUIGKLOKJE OM ZIJN HALS. DAT IS VAST VAN HET VERONGELUKTE VLIEGTUIG AFKOMSTIG.

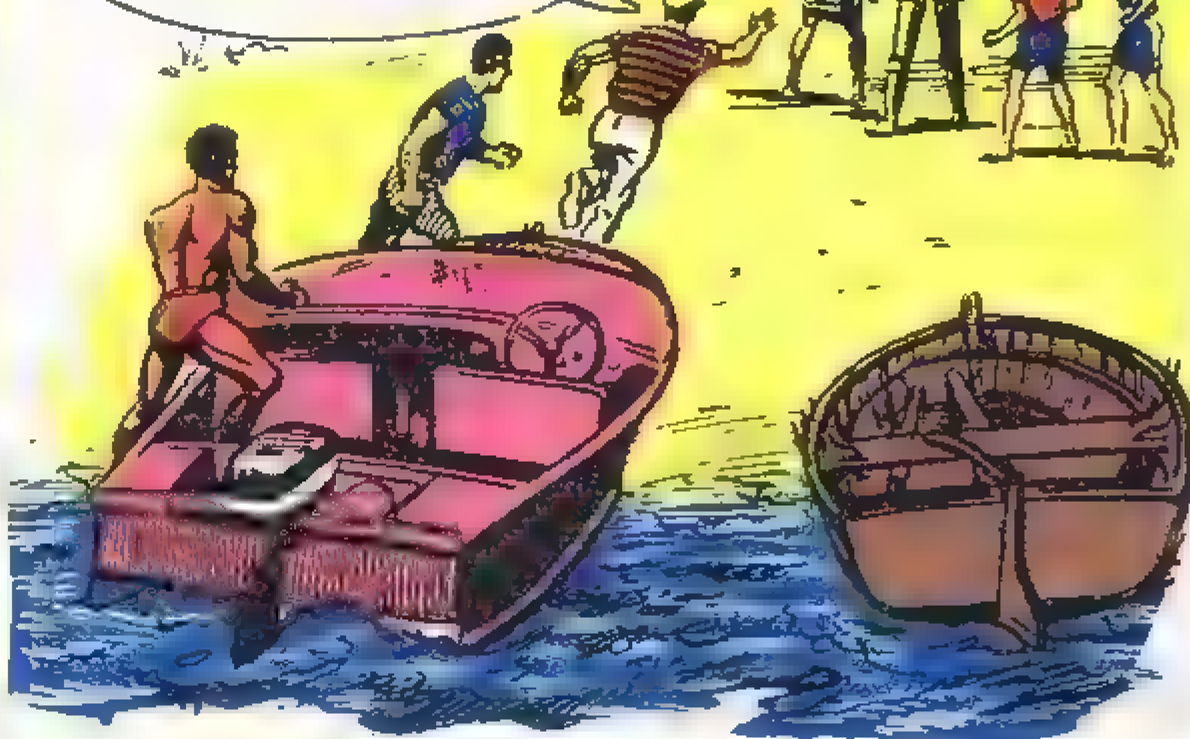

HET OPPERHOOFD KWAM DREIGEND NADERBIJ.
WIJ WENSEN HIER GEEN BLANKEN. ZEG OP, WAAROM KOMT U HIER?

TED WAS TELEURGESTELD, MAAR HIJ FLUISTERDE KEN IN:
LAAT ARCHIE ANTWOORDEN; HIJ MAAKT MEER INDRUK MET ZIJN MACH-TIGE STEM.
ARCHIE

TED OVERLEGDE EVEN EN LIET ARCHIE SPREKEN...
GEGROET, GEËERD OPPERHOOFD. WIJ WILLEN VREDE MET U EN ZOEKEN EEN NEERGESTORTE STALEN VOGEL. WEET U WAAR HIJ IS NEERGEKOMEN? HET IS VAN GROOT BELANG...

DE OPGEWONDEN GROEP KEEK HET OPPERHOOFD AAN, DIE ONDER DE INDRUK VAN ARCHIES OPTREDEN WAS GEKOMEN.
DE MAN VAN STAAL SPREEKT ALS EEN KRACHTIG EN RIJK VORST.
ARCHIE
EEN GROTE TOVENAAR MET GROTE KRACHT!...

HET OPPERHOOFD KEEK HET DRIETAL VORSEND AAN.
U BENT MACHTIG, MAN VAN STAAL. ALS IK U DE PLEK AANWIJS, WAT IS DAN MIJN BELONING?

VOORDAT TED KON ANTWOORDEN, LIEPEN DAGUSTA EN ZIJN HANDLANGERS HET STRAND OP.
PAS OP, DE VREEM-DELINGEN MET HUN MAN VAN STAAL KOMEN U BESTELEN. MAAR WIJ HEBBEN KOSTBAARHEDEN, DIE U KRIJGT ALS U ONS HELPT.

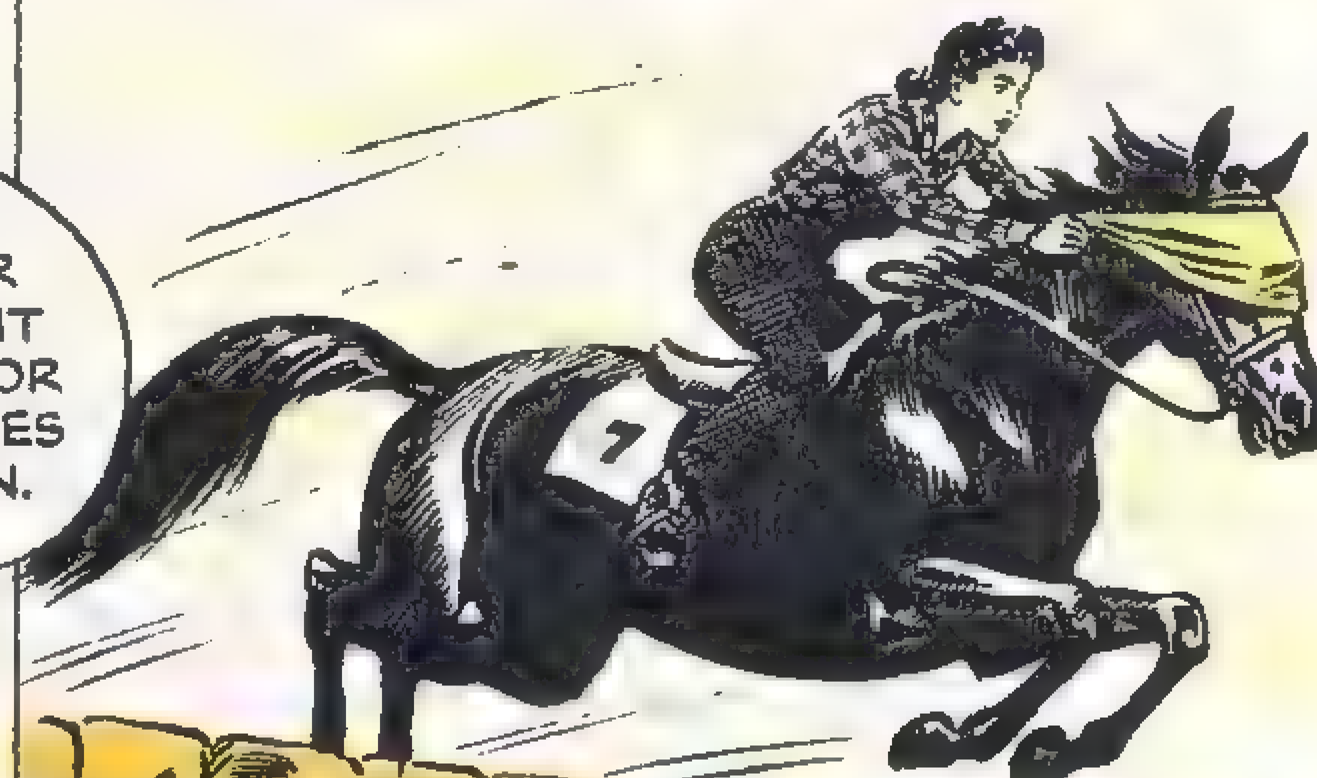

KEN HIELD ONTSTELD DE ADEM IN.
DAGUSTA KOOPT HET OPPERHOOFD GEWOON OM EN WIJ HEBBEN HEM NIETS AAN TE BIEDEN! WAT DOEN WE NU?

Katy knapt het wel op

VOL BEWONDERING KEKEN DE TOESCHOUWERS HOE KATY DUKE GEBLINDDOEKT OVER HET MUURTJE LIET SPRINGEN.

PRECIES OP HET JUISTE OGENBLIK NAM DUKE EEN SPRONG.

KATY HAALDE OPGELUCHT ADEM, TOEN ZE DUKE DE DOEK VOOR ZIJN OGEN WEGTROK.

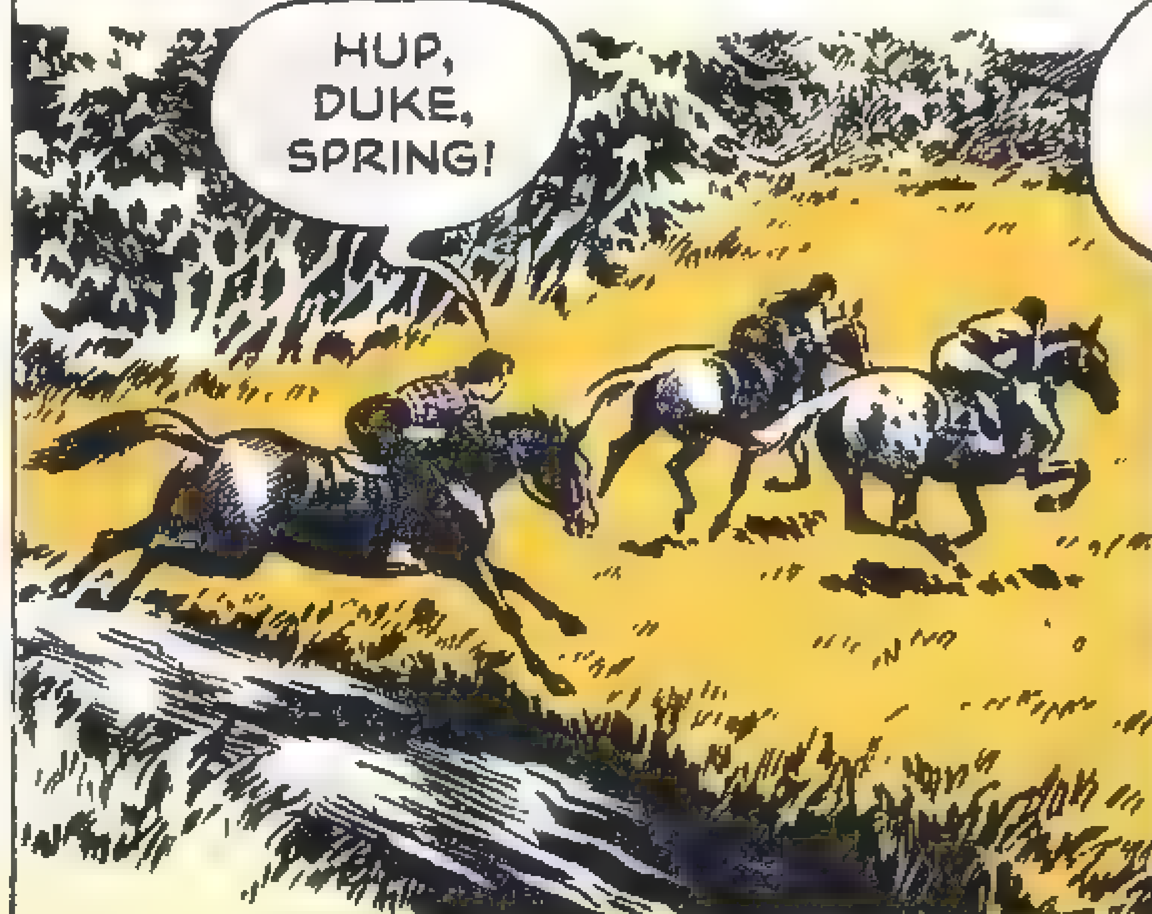
INTUSSEN WAS ED CROWLEY, DIE OP VUURPIJL VÓÓR HAAR REED, BINNENSMONDS IETS AAN HET GROMMEN.

CROWLEY HAD MET ZIJN NEEF IETS BEDACHT WAARDOOR KATY DE WEDSTRIJD ZOU VERLIEZEN. CROWLEY WIST DAT ZE DAN GEDWONGEN ZOU WORDEN DE OLMENHOVE TE VERKOPEN EN DAT WAS HET DOEL VAN CROWLEY MET AL ZIJN STREKEN.

DE PAARDEN GALOPPEERDEN VERDER. KATY LAG MAAR WEINIG ACHTER OP DE KOPLOPERS.

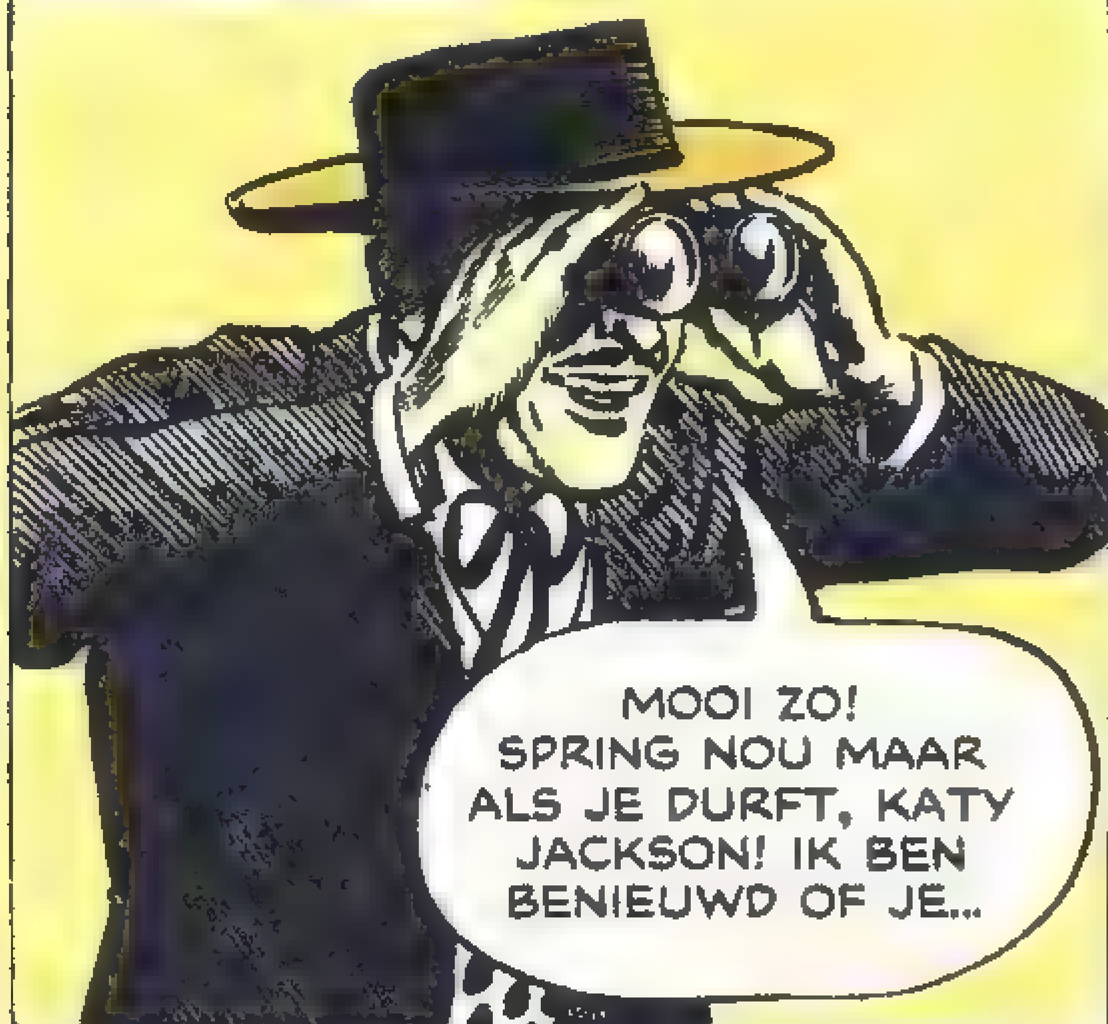

BIJ HET EINDPUNT STONDEN TOMMY EN DIDI TE DANSEN VAN ONGEDULD.

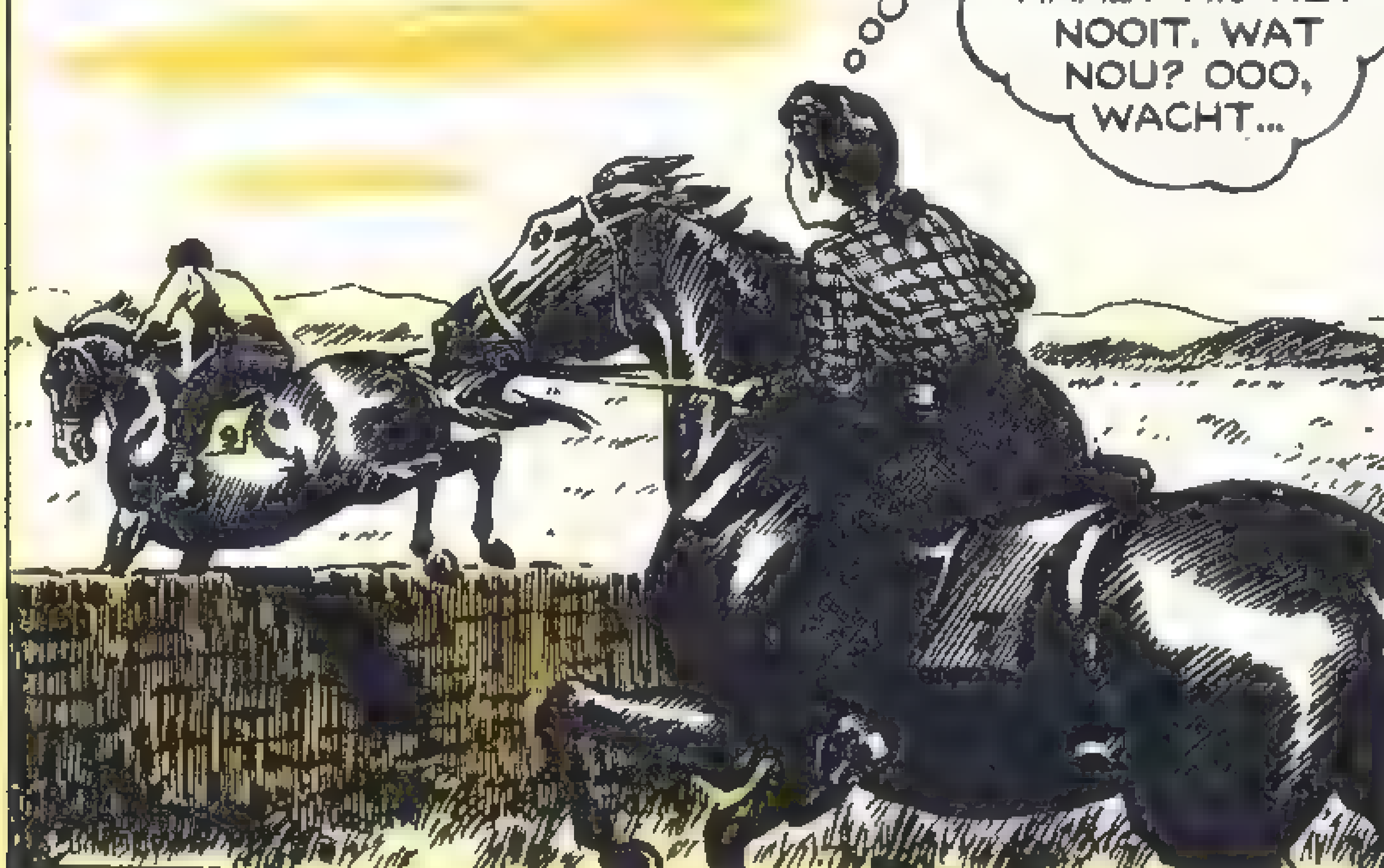

ALLES OP ALLES ZETTEND KON KATY NEK AAN NEK MET ED CROWLEY KOMEN.
NU HET LAATSTE MUURTJE. ZOU DUKE WEER BLIND SPRINGEN? IK HOOP HET, IK HOOP HET...

TOEN DEED ED CROWLEY IETS HEEL GEMEENS. MET EEN RUK PAKTE HIJ KATY'S HALSDOEK AF.
O! WAT...?!
SPRING NU MAAR...

CROWLEY MOMPELDE GOEDKEUREND, TOEN HIJ DOOR DE KIJKER ZAG WAT ZIJN NEEF DEED...
MOOI ZO! SPRING NOU MAAR ALS JE DURFT, KATY JACKSON! IK BEN BENIEUWD OF JE...

ED CROWLEY LACHTE VALS TOEN HIJ VERDER REED.
VERLOREN, KATY JACKSON! GEEN SCHIJN VAN KANS MEER MET JE DUKE...

WANHOPIG MERKTE KATY DAT DUKE AARZELDE BIJ HET MUURTJE...
ZONDER BLINDDOEK HAALT HIJ HET NOOIT. WAT NOU? OOO, WACHT...

KATY BOOG ZICH VER NAAR VOREN EN BEDEKTE MET HAAR HANDEN DUKES OGEN.
TOE, DUKE, SPRING NOU MAAR. SPRINGEN, JONGEN!

De blauwe draak van Awir Bashi

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter. Hier maken ze kennis met de Blauwe Draak.*

6

Er stond een man tussen het struikgewas naar het strand te staren. Hij hield een geweer in de hand. Het was echter een heel zonderlinge man, die niets menselijks meer had. Hij leek meer op een gedrocht, een monster. Hij droeg een afschuwelijk masker dat wel enigszins geleek op een masker dat Afrikaanse stammen bij hun dansen gebruiken. Uit de gapende mond staken de tanden van een everzwijn, de haren van dun stro werden door de wind bewogen.

Het masker had een blauwe kleur en dat juist maakte het zo afschuwelijk. Aan de armen en benen hingen bossen veren. De kerel zag er uit als een Afrikaanse medicijnman, die op het punt staat een toverdans uit te voeren. Neen, hij zag er nóg gruwelijker uit. Er was iets aan hem dat hem nog veel afschuwelijker maakte. En opeens zag Arthur Nigg — en de anderen zagen het ook — waarom de gestalte er zo vreeswekkend uit zag. Aan de armen en benen kon je zien, dat hij een blanke was. Daarom deed hij in zijn vreemde dos aan een gevaarlijke krankzinnige denken. Het was Eliza Nigg die het eerst hardop zei: „Dat is een gek."

„Wát anders?" bromde Frison. „Alleen een gek schiet als er geen enkele reden is om te schieten."

Zijn woorden werden bevestigd door het feit, dat de man nu een schot in de ruimte loste. Hij raakte een vogel die op het topje van een struik zat; klaarblijkelijk om aan te tonen, dat hij raak kon schieten als hij wilde.

Toen bleef hij onbeweeglijk staan. Hij had zijn geweer waarschijnlijk leeggeschoten.

Arthur Nigg richtte zich op. Zijn vrouw waarschuwde hem, maar hij stoorde zich er niet aan. Met grote, langzame schreden, alsof hij de aanvaller tarten wilde, stapte hij op de man toe. Deze nam het masker af en in het felle zonlicht, dat zijn gelaat bescheen, zagen ze dat hij glimlachte. Het was een brede glimlach, die in een grijns overging. Hij legde het geweer neer en ging Arthur Nigg ongewapend tegemoet. Op een afstand van ongeveer vijf stappen bleef hij staan, kruiste de armen over de borst en vroeg op schampere toon:

„Kijk eens aan, waar heb ik de eer van dit bezoek aan te danken?"

Hij sprak alsof er geen vuiltje aan de lucht was, ofschoon hij nog geen twee minuten geleden op het gezelschap had geschoten.

Arthur Nigg echter zei: „Welke reden hebt u om op ons te schieten?"

De man glimlachte.

„Ten eerste," zei hij, „was het maar een grapje. Ik wilde u even laten zien, dat ik scherpschutter ben. Het lag niet in mijn bedoeling een van u te raken."

„Een merkwaardig grapje," zei Nigg.

„En ten tweede," ging de man voort zonder zich aan de opmerking van Nigg te storen, „ten tweede bent u op verboden grond. Ook dat wilde ik u even duidelijk maken."

De man sprak zeer beschaafd en zuiver Frans. Nigg verbaasde zich erover. ,,Het is een eiland," zei hij, ,,en ik zie niet in. . ."

,,Het eiland is mijn eigendom," zei de man. ,,Het is mijn grondgebied. Ik hou niet van indringers en ik wil mijn gebied tegen hen beschermen. Heb ik daar het recht niet toe?"

,,Als u ons de gelegenheid zou hebben gegeven," hernam Nigg, ,,onze komst te verklaren. . . We zijn hier heus niet voor ons genoegen. Mag ik misschien weten met wie ik de eer heb?"

,,Mijn naam?" vroeg de man. ,,Zegt u maar Blauwe Draak. Dat is de naam waaronder ik hier bekendsta. Op de naam die ik vroeger gedragen heb, stel ik geen prijs meer. Ik heb met de beschaving gebroken."

,,Zoals u wilt, mijnheer de Blauwe Draak," zei Nigg, die ondanks de zonderlinge toestand, waarin hij zich bevond, een lachje niet kon onderdrukken.

,,Mijn naam is Nigg. Arthur Nigg. En u kunt me geloven: we zouden nooit een voet in uw koninkrijk gezet hebben, als we er niet toe gedwongen waren."

De Blauwe Draak keek naar de zee en vervolgens naar de lucht.

,,Voor zover ik zie," zei hij, ,,is er geen storm geweest. Geen weer voor schipbreukelingen. Ik zie ook geen wrak of iets dat daarop lijkt."

,,We zijn in handen van zeerovers gevallen," verklaarde Nigg. ,,Ze hebben ons hier aan wal gezet."

De Blauwe Draak trok de wenkbrauwen op.

,,Marmaduke Stenring soms?" vroeg hij.

,,Ja, maar hoe weet u. . .?"

De Blauwe Draak viel Nigg in de rede. Zijn gezicht was plotseling vertrokken en toonde tekenen van een opkomende woede.

,,Stenring?!" riep hij uit. ,,Hij heeft mij een poets willen bakken. Maar ik zal het hem betaald zetten. Ik zal. . ."

Intussen waren ook de anderen naderbij gekomen. Ze keken naar de wonderlijke verschijning, die daar voor hen stond. Hij zag er allerdwaast uit, met die pluimen aan armen en benen en het masker dat hij nog aan zijn linkerhand had hangen. Hij leek, vond Albert, net een reusachtige kip. En toch had de man het gelaat van een beschaafd en verstandig mens. Alleen zijn ogen bevielen Nigg niet. Het waren vreemde, geelachtige ogen, die schichtig van de een naar de ander dwaalden. De ogen van een krankzinnige. . .

,,Ik zal het hem betaald zetten," had de Blauwe Draak gezegd, ,,ik zal. . ." maar verder kwam hij niet, want Frison viel hem in de rede. ,,Het kan ons geen sikkepit schelen wat u wilt doen," zei hij. ,,Ons interesseert alleen de vraag: hoe kunnen we hier vandaan komen? En wanneer?"

,,Wanneer," herhaalde de Blauwe Draak, ,,wanneer?" Zijn stem klonk hoog en sloeg over. ,,Wannéér? Nooit, zeg ik u, nóóit." En onmiddellijk daarop barstte hij in schaterlachen uit. ,,Nooit, waarde heer. U hebt de Blauwe Draak gezien. Dat is voldoende. U zult hier moeten blijven. . ."

,,Maar. . . dat is toch idioot," bracht Nigg in het midden. ,,U maakt zeker weer een grapje?"

,,Ik spreek in volle ernst. U moet hier blijven. U hebt de Blauwe Draak gezien. En niemand, die ooit de Blauwe Draak gezien heeft, kan levend in de zogenaamde beschaafde wereld terugkeren."

,,Maar, beste mijnheer Blauwe Draak," bracht Eliza half spottend, half smekend in het midden, ,,u kunt toch niet van ons verlangen dat we voortaan hier ons leven zullen slijten?"

,,Waarom niet? U zult mijn gasten zijn... voorlopig."

,,Voorlopig? En dan?"

,,Dan zien we wel verder," zei de Blauwe Draak.

Mijnheer Frison, opvliegend als steeds, balde de vuisten alsof hij op het punt stond zijn zonderlinge gastheer aan te vliegen. Maar deze was zo gek niet, of hij voelde wat er in de ander omging.

,,Neen, mijnheer," zei hij, ,,wees verstandig. Het zou u heel slecht bekomen als u zou proberen mij aan te vallen. Kijk maar."

Hij klapte in de handen en op hetzelfde ogenblik kwamen er rondom kleine bruine mannetjes uit het groene gewas te voorschijn. Zelfs in de toppen van de palmbomen hadden zij zich genesteld.

,,Daar, dát is mijn lijfwacht," verklaarde de Blauwe Draak. ,,Die is altijd bij de hand. U zult wijs doen onder alle omstan-

,,Mijn naam?" vroeg de man. ,,Zegt u maar Blauwe Draak."

digheden daar rekening mee te houden. Wilt u zo goed zijn mij te volgen?"

Arthur Nigg haalde zijn schouders op en keek de anderen eens aan. Zij waren van de regen in de drup gekomen. De vraag was alleen, in wiens macht kon je beter zijn? Van Marmaduke Stenring of van de Blauwe Draak? Wat Nigg zelf betrof, hij had liever met Stenring te doen. Die was tenminste niet krankzinnig. Maar met deze gek kon je nooit weten, waar je aan toe was. Met Stenring viel nog te praten...

Terwijl ze de Blauwe Draak zwijgend en aarzelend volgden, sloot de lijfwacht zich bij hen aan. De kerels zagen er allesbehalve gezellig uit, al waren ze alleen maar gewapend met speren. Over een rotsachtig strand voerde de weg naar een soort kreek. In de bocht van die kreek bevond zich een kleine steiger. Er lag een grote sloep gemeerd en een betrekkelijk klein motorbootje. Wat Arthur Nigg dacht, moest op zijn gelaat te lezen hebben gestaan, want plotseling zei de Blauwe Draak:

„Maak u geen illusies, mijnheer Nigg. Met deze boten zult u het vasteland nooit levend bereiken. Laat u dit gezegd zijn. Ik heb mijn maatregelen genomen."

Toen ze de rand van het palmbos bereikt hadden, hernam de Blauwe Draak: „Ik zou u aanraden u in uw toestand te schikken. Ik zou anders genoodzaakt zijn maatregelen te treffen, die mij hoogst onaangenaam zijn. Voor ú nog onaangenamer dan voor mij."

Het viel Arthur Nigg en de anderen op, dat de lijfwacht volkomen onverschillig bleef, als de Blauwe Draak iets zei. Het leek alsof ze het niet verstonden. Hun gezichten bleven uitdrukkingloos. Als de Blauwe Draak met een kort bevel zich tot hen richtte, was dat in een taal die de anderen niet verstonden. Later bleek het een dialect van het eiland Ceylon te zijn.

Nog wist geen van de gevangenen, wat zij precies van de Blauwe Draak moesten denken. Als hij sprak, leek hij volkomen bij zijn verstand. Maar zijn daden en zijn optreden waren allesbehalve verstandig. Zo ook maakte het een allerzonderlingste indruk, dat de Blauwe Draak, toen ze het huis waar hij woonde naderden, het drakemasker weer voordeed. Hij zag er meteen weer uit als een tovenaar of geestenbezweerder uit Afrika.

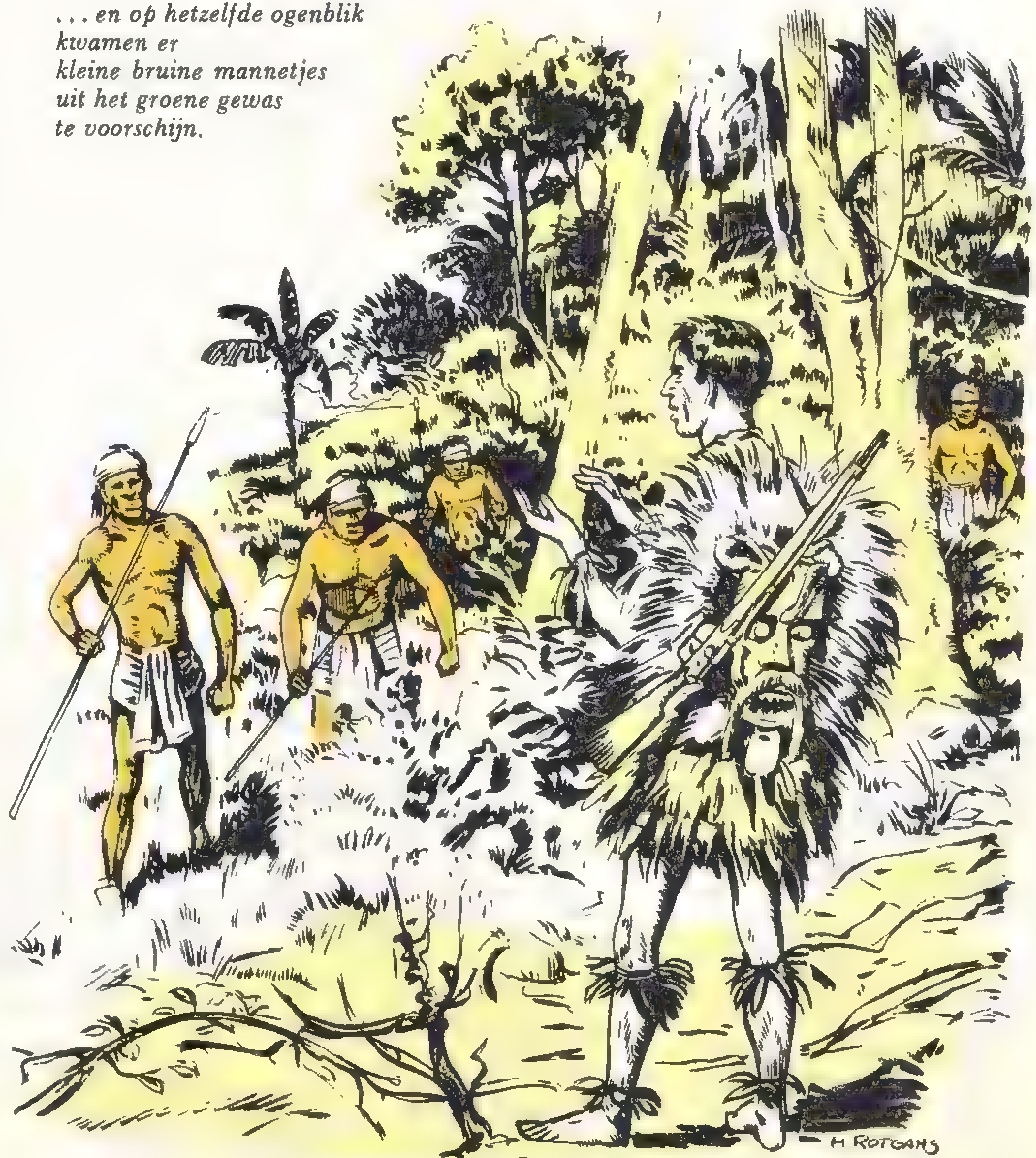
Intussen was de aandacht van de gevangenen hoofdzakelijk gericht op het huis dat ze naderden. Als een klein paleisje, een soort groot landhuis lag het witte gebouw aan het eind van een lange laan. Het zag er veel vriendelijker uit en was veel groter en weelderiger dan je op een bijna onbewoond eiland zou verwachten. Het had een enigszins merkwaardige vorm, erg langgerekt met aan de uiteinden wel zes reusachtige ramen naast elkaar, die echter door jaloezieën waren afgesloten. Het middengedeelte met de veranda deed denken aan een plantershuis. Links en rechts bevonden zich nog enkele bijgebouwen, die enigszins aan goederenloodsen of opslagplaatsen herinnerden. De vensters van deze bijgebouwen waren van dikke tralies voorzien, ongewoon dikke tralies, van wel een arm dikte.

De Blauwe Draak liep de treden van de veranda op en gaf met een gebaar te kennen, dat de anderen hem moesten volgen. Een ander gebaar bleek voldoende om de lijfwacht te doen begrijpen, dat ze beneden moesten blijven en het huis omsingelen. Blijkbaar had de Blauwe Draak de hulp van deze mannen voorlopig niet meer nodig. In huis had hij ander personeel dat hem bewaakte, hetgeen Nigg en de anderen spoedig gewaar zouden worden.

Voetje voor voetje volgden ze de Blauwe Draak de trappen van de veranda op. Vooral voor de vrouwen was de spanning te hevig geweest. Miss Alice moest zelfs gesteund worden. Ze zag lijkwit en het leek erop, alsof ze ieder ogenblik kon flauw vallen. Hetgeen dan ook werkelijk gebeurde, toen plotseling een afschuwelijk gebrul de ruimte vervulde. Het was een gebrul als nog nooit iemand gehoord had, een gebrul dat overging in een soort loeien. Een geluid dat door merg en been ging. Mevrouw Nigg snakte naar adem en ze stond als verstijfd. Ze moest de arm van Albert grijpen.

„Wat is dat?" hijgde zij.

Het was een vraag, waarop Albert geen antwoord kon geven, evenmin als de anderen. Zo'n gebrul hadden ze nog nooit gehoord. Maar de Blauwe Draak scheen zich zeer te vermaken, omdat zijn gasten zo geschrokken waren. Hij schaterde het uit en toen hij een weinig tot bedaren was

...en op hetzelfde ogenblik kwamen er kleine bruine mannetjes uit het groene gewas te voorschijn.

gekomen, zei hij op vreemde, zoetsappige toon: „Wees niet bang. U hoort daar een van mijn vriendjes."

Arthur Nigg en Frison knielden naast miss Alice neer, die nu in onmacht op de veranda lag.

„Uw vriendjes?" herhaalde Nigg. „Het zijn wel merkwaardige vriendjes, die u erop na houdt."

De Blauwe Draak was opeens heel ernstig geworden.

„Als we elkaar beter hebben leren kennen," zei hij, „zal ik u aan mijn vrienden voorstellen." En weer vertrok zijn gelaat tot een grijns.

Al die wisselende stemmingen bij de Blauwe Draak wezen erop dat de man ofwel krankzinnig was ofwel hevig overspannen. In ieder geval was hij niet normaal.

Hij klapte in de handen en onmiddellijk verschenen er twee Ceylonnezen. Hij gaf de mannen bevel de tafel voor de maaltijd gereed te maken. Zij begonnen meteen te draven. Nigg en Frison hadden miss Alice binnengebracht. Intussen hadden Albert en Paw-Min volop gelegenheid eens rond te kijken. Het was wel een heel zonderlinge omgeving, waar de Blauwe Draak woonde. Stoelen en tafel waren met slangeleer bekleed. Aan het plafond hingen een paar geweldige, opgezette krokodillen. Ook aan de muren hingen vellen slangeleer, hier en daar afgewisseld met platen van slangen, slangen in alle soorten en maten. En terwijl zij rondkeken en mevrouw Nigg zich met de bewusteloze miss Alice bezighield, werd de tafel gedekt. De Ceylonnezen renden af en aan, ze brachten flessen wijn aan, vruchten, kaas en boter, koffie, gebraad en groen gespikkelde eieren.

De Blauwe Draak maakte een uitnodigend gebaar en ging zelf aan het hoofd van de tafel zitten.

Als mijnheer Frison eten zag, voelde hij zich het best op zijn gemak.

„U komt hier niets te kort, mijnheer de Blauwe Draak," zei hij, terwijl hij een ongegeneerd groot stuk kaas in de mond stak. De Blauwe Draak glimlachte beleefd, maar zijn glimlach verdween plotseling, toen mijnheer Frison hem strak in het gezicht bleef zitten kijken.

Daar had Frison zijn reden voor. Hij meende de man al eens ergens gezien te hebben.

Maar wáár?

Mijnheer Frison, gewend iedereen te interviewen, vroeg: „En. . . mijnheer de Draak, vindt u het niet vervelend als Europeaan zo helemaal alleen op een eiland te wonen?"

„Och," probeerde de Blauwe Draak onverschillig te doen, „ik heb het druk. Ik heb zo mijn bezigheden. En als ik me verveel, wat let me een uitstapje naar het vasteland te maken? Verder houd ik me onledig met de kwekerij en de handel."

Mijnheer Nigg keek enigszins verbaasd langs zijn gastheer heen door het hoge venster naar buiten. Daar lagen de heuvels, met wilde struiken bedekt. Niets dat op enige landbouw duidde. En tijdens de tocht naar het huis had hij ook niets gezien, dat erop wees dat er rubber of koffie verbouwd werd.

„Ik hoop," zei hij, „dat u mijn vraag niet al te onbescheiden vindt . . . maar wat kweekt u hier?"

De Blauwe Draak haalde geërgerd zijn schouders op.

„U moet niet uit het oog verliezen, waarde heer," zei hij, „dat u mijn gast bent. Toen ik de zogenaamd beschaafde wereld verliet, was het niet de gewoonte de gastheer over zijn doen en laten onbescheiden vragen te stellen."

Plotseling klonk weer het gebrul. Ditmaal echter ging het niet over in geloei, maar in een hartverscheurend gehuil.

Mevrouw Nigg en miss Alice huiverden en de laatste zei: „Het is afschuwelijk. Ik kan geen hap naar binnen krijgen."

De Blauwe Draak echter deed alsof hij niets gehoord had en, zich nog steeds tot mijnheer Nigg richtend, vervolgde hij: „Is dat in de beschaafde wereld tegenwoordig anders?"

Hij zweeg en speelde met zijn mes. Ook Arthur Nigg bleef zwijgen. Er heerste een gespannen atmosfeer. Mijnheer Nigg zocht naar woorden en hij stond op het punt iets scherps terug te zeggen, toen de Blauwe Draak hernam:

„Trouwens, wat ik hier op dit eiland uitvoer, zult u spoedig genoeg ervaren. Misschien vlugger dan u lief is."

Met een ruk stond hij van tafel op en zei overdreven beleefd, met een buiging: „U wilt me wel excuseren?"

Alvorens het vertrek te verlaten keek hij zijn onvrijwillige gasten één voor één aan, met een felle, dreigende uitdrukking in zijn blik, die niets goeds voorspelde.

Hij gaf met een gebaar te kennen dat ze hem moesten volgen.

VIII

Het was onmogelijk uit te maken wat men aan de Blauwe Draak had. Aldoor speelde hij het spelletje van kat en muis; nu eens deed hij overdreven hoffelijk en vriendelijk, dan weer nam hij een dreigende houding aan.

Toen miss Alice, die in een ligstoel op de veranda naast mevrouw Nigg lag, klaagde over de kilte die uit het gebergte naar beneden kwam waaien, bleek de Blauwe Draak een en al bezorgdheid en kwam hij met een wollen sjaal aandragen. Verder was er bier voor de mannen en ananassap voor de vrouwen en de jongens. Maar overal rondom zagen zij de donkere gezichten van bedienden, die blijkbaar de opdracht hadden gekregen de gevangenen te bewaken. Zo nu en dan glom er een speerpunt in het licht van de maan; de mannen waren dus gewapend.

Uit het oerwoud en de struiken, die het heuvelachtige bergland bedekten, klonken de gewone nachtgeluiden, die men in de tropen overal in de bossen kan horen.

Maar dichterbij, heel dichtbij zelfs, klonken andere geluiden, onrustbarende geluiden, die de vrouwen deden huiveren en bij de mannen de vraag deden rijzen: „Wat is dat?"

Mijnheer Frison ondervroeg Paw-Min. Deze was het leven in de tropen gewend. Hij moest dat vreemde, dierlijke geluid toch thuis kunnen brengen. Maar ook Paw-Min had het nooit gehoord.

„Heus, mijnheer Frison," zei hij, terwijl hij verscheidene malen achtereen een schokschouderende beweging maakte. „Ik weet het niet. Ik ken het niet. Het is geen tijger, het is geen gorilla en het is geen hond."

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste mannetje ter wereld

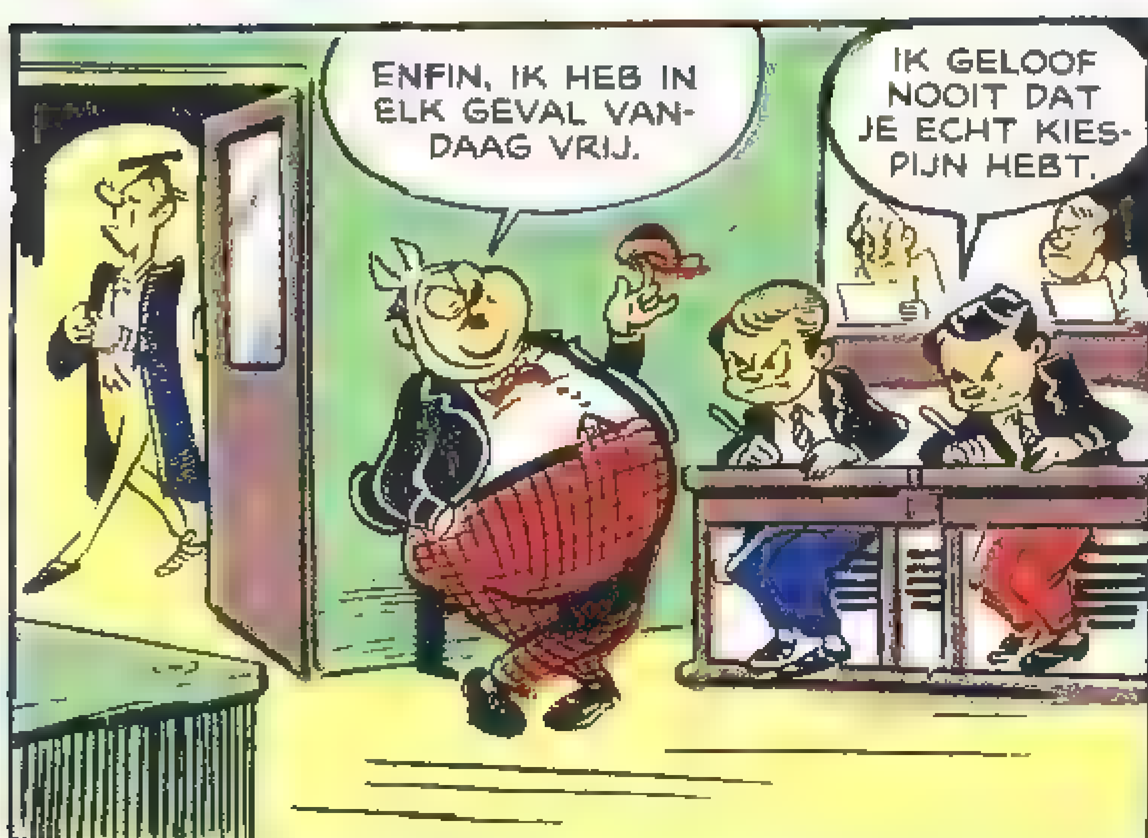

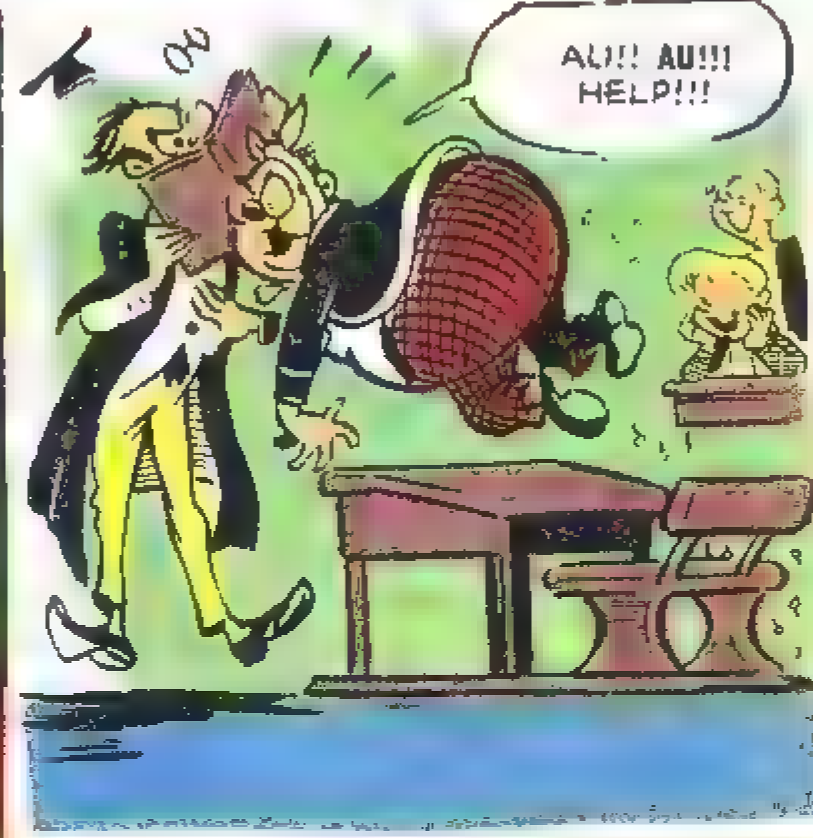

De sterke koning

Koning August van Pruisen gaf meermalen staaltjes van zijn enorme lichaamskracht ten beste en bewees daarmee de bijnaam van August de Sterke volkomen waardig te zijn.

Toen hij eens bij een hoefsmid zijn paard liet beslaan en de smid een ijzer in het vuur wilde leggen, nam koning August het hoefijzer in zijn handen en verwrong het tot een onbruikbaar stuk rommel.

„Dat is een slecht soort ijzer," zei de koning. „Hebt u niet iets beters voor me?"

De smid pakte een ander ijzer, maar opnieuw nam de koning er geen genoegen mee, wrong het weer met zijn sterke handen in allerlei bochten en wierp het in een hoek van de smederij. Dit ging zo nog enkele malen door. Tenslotte wist de smid de koning toch tevreden te stellen. Nadat zijn paard was beslagen, tastte de koning in zijn zak en gaf de smid een zilveren geldstuk.

De smid nam het geldstuk aan, bekeek het even en vouwde het daarop met het grootste gemak dubbel als was het een stukje blik. Terwijl hij het geldstuk eveneens in een hoek wierp, vroeg de smid aan de koning: „Hebt u niet iets beters voor me?"

Even was de koning uit het veld geslagen, maar een ogenblik later barstte hij in een onbedaarlijk gelach uit. Hij wist een goed antwoord op waarde te schatten en liet de smid later een zak goudstukken brengen.

Wie krijgt de Dolfijn?

Opgetogen kwam Tillie met Rolf, haar jongere broer, terug uit het stadje, waar ze een paar inkopen had gedaan.

,,Vader," zei ze, ,,wat zou u ervan denken als we volgende week eens meededen aan het strandfeest?"

Haar vader lag in een ruststoel een pijp te roken en de krant te lezen. Ze logeerden al bijna veertien dagen in het huis van een van moeders kennissen. De familie die het bewoonde, was met vakantie naar het buitenland.

Vader legde zijn krant neer en keek haar vragend aan.

,,Hoezo?" vroeg hij belangstellend. ,,Wou je soms optreden als Neptunus? Of verwacht je van mij dat ik aan het waterskiën ga?"

Tillie ging op de leuning van zijn stoel zitten, terwijl Rolf de boodschappen naar de keuken bracht.

,,Nee," zei ze, ,,ik weet iets veel leukers. Ik heb op een aanplakbord gelezen dat er 's avonds tot slot een wedstrijd voor versierde boten wordt gehouden. Als we nou eens een boot huurden?"

,,O, dat lijkt me best een aardig idee," luidde het antwoord. ,,Maar vergis je niet, meisje! Voor zo'n versiering komt heel wat kijken. Als je tenminste kans wilt maken op een prijs! En, trouwens, je krijgt hier ook zo maar geen boot midden in het seizoen, dacht je wel?"

,,Ik ga er toch eens met Ger over

De Dolfijn was maar een oud lek bootje; doch juist omdat hij lek was...

praten," peinsde Tillie hardop. Ger was haar oudere broer, die al twee jaar leerling-elektricien was en die al meer dan eens zijn vindingrijkheid ten toon had gespreid. ,,En met Vera," voegde ze eraan toe. ,,Die is reuzehandig en ze heeft wel oog voor versieringen ook. Als we het samen voor elkaar krijgen, vindt u het dan goed?"

,,Ik vind het prachtig," antwoordde haar vader. ,,Maar ik heb je gewaarschuwd: het zal je niet meevallen!"

's Avonds, toen Ger terugkeerde van een fietstocht in de omgeving, legde Tillie hem haar plan uit.

,,Morgenmiddag zie ik Vera," zei ze. ,,Die is verkoopster in een bloemenwinkel en ze is nog op de tekenschool geweest ook. Wat dacht je ervan?"

Ger dacht een ogenblik diep na.

,,Het zou kunnen," zei hij tenslotte. ,,Ik heb er echt wel zin in. Vrijdag is de wedstrijd, zei je? Dan hebben we nog een dag of vier, vijf. Dat lijkt me ruim voldoende. Op één voorwaarde: dat we een boot te pakken krijgen!"

,,O, daar heb ik heus wel rekening mee gehouden, hoor!" antwoordde Tillie. ,,Je weet toch dat vissershuisje, helemaal aan het eind van het strand? Nou, daar heb ik van de week een flinke roeiboot op het strand zien liggen. Hij zag er wel een beetje vervallen uit, maar daar is misschien wel iets aan te doen. Zullen we morgenochtend meteen gaan vragen of we hem mogen huren?"

De volgende morgen waren ze getweeën al bijtijds op pad om een onderzoek in te stellen. Reeds uit de verte zagen ze een paar mensen bij de boot staan, die blijkbaar aan het onderhandelen waren. Wat een pech! Als ze nu maar niet juist achter het net visten, want de boten waren ontzettend schaars in het drukst van het seizoen.

Dichterbij gekomen hoorden ze tot hun schrik dat de eigenaar van de boot aan het onderhandelen was met een verloofd paartje. Maar het viel hun op dat de man al heel weinig moeite deed.

,,Ik heb u toch gezegd, dat de boot lek is?" zei de visser. ,,Ik heb echt geen tijd om hem te maken. Als u het ergens wilt laten doen, vind ik dat natuurlijk prima."

,,Pfff," zei het meisje minachtend, ,,ik dacht dat u de boot kant en klaar zou afleveren. We hebben met het versieren alleen al werk genoeg."

,,En die vislucht bevalt me ook niet al te best," voegde de jongen eraan toe. ,,Laat ons er nog maar een dagje over denken. Ik heb u iets vooruitbetaald, maar als ik wat beters vind, kom ik mijn geld terughalen, daar kunt u beslist op rekenen."

,,Zoals u wilt," besloot de visser enigszins kortaf. En daarna wandelde het tweetal weg.

,,Is de boot al definitief verhuurd?" vroeg Ger langs zijn neus weg, toen de

man op het punt stond naar zijn woning terug te keren.

„Geen sprake van," luidde het antwoord. „Die jongeman daar heeft wat betaald als voorschot, maar hij weet nog niet wat hij wil. En eerlijk gezegd geef ik hem de boot niet eens graag mee, want hij doet zo onverschillig als wat."

„Ik geloof dat ik best kans zou zien dat lek te repareren," ging Ger voort, nadat hij de boot eens van binnen en van buiten had bekeken.

„Nou, daar zullen ze dan wel blij mee zijn," zei de eigenaar. „Wacht, zal ik ze even terugroepen?"

„Nee, nee, zo bedoel ik het niet," lachte Ger. „Als ik hem repareer, wil ik hem zelf van u huren!"

Met kloppend hart wachtte Tillie het resultaat van de onderhandelingen af. En zowaar, Ger had succes. De visser vertrouwde hem zijn boot veel liever toe dan aan iemand die niets dan aanmerkingen had. De vreemde jongeman kreeg zijn geld dus terug, Ger betaalde een voorschotje en ze konden aan de voorbereidingen beginnen.

's Middags kwam Vera. Ze verscheen in een nieuwe strandjurk met een enorme gele strohoed en was meteeen geestdriftig voor het plan. Natuurlijk moest ze mee om de boot te bewonderen. Het vaartuigje lag er nogal armetierig bij; de naam *Dolfijn* was maar nauwelijks meer te lezen.

„Nou," zei Vera al op een afstand, „daar mag ook weleens een kwastje verf overheen, zou ik denken!" En dichterbij gekomen trok ze met een vies gezicht haar neus op. „Wat een stank!" ging ze voort. „Het lijkt wel of de boot vol dooie vissen zit!"

Maar haar vindingrijkheid liet haar ook ditmaal niet in de steek. Nadat de boot van dichtbij was bekeken, kwam ze met een eenvoudige oplossing voor de dag: „We gaan hem eerst maar eens een flinke beurt geven en dan zetten we hem in de parfum!"

„Parfum?" vroeg Tillie verbaasd. „Is het je in je hoofd geslagen?"

„Helemaal niet," antwoordde Vera nuchter. „Maar ik heb nog een oud flesje thuis liggen. Dan heb ik er nog een goede bestemming voor!"

Ger had ook zijn vader meegetroond. Deze had er een zwaar hoofd in of de boot aan zijn doel zou beantwoorden, maar na veel praten stelden ze hem tenslotte gerust.

„Spullen om hem te repareren krijg ik wel bij elkaar," zei Ger hoopvol. „En een busje verf zal ook nog wel lukken. Voor de rest zorgen de meisjes."

„En wat gaan jullie er nu van maken?"

„Weet je wat ik had gedacht?" zei Vera. „Een soort vuurspuwende draak! Met karton en gekleurd papier brengen we het een heel eind. En langs de rand vlechten we kransen van bloemen. Ger, jij bent elektricien, waar of niet? Dan kun jij er mooi een paar echte lichtgevende ogen in maken! Je zult eens zien wat dat een fantastisch gezicht wordt, 's avonds in de haven."

Zo gezegd, zo gedaan. Nadat vader het plan had goedgekeurd, keerde het drietal terug om een bezem, emmer, stoffer en blik en de nodige schoonmaakmiddelen te halen. Een uurtje later waren de beide meisjes druk in de weer met de schoonmaak, terwijl Ger het lek ging dichten en vervolgens nog een nieuwe plank zette in een van de roeibanken, die een flinke scheur had opgelopen.

Nog voor het avondeten waren ze al een flink eind gevorderd. De *Dolfijn* begon er als nieuw uit te zien, zo blinkend werd hij gepoetst en gewreven.

„Hee, kijk daar eens!" riep Tillie opeens uit. Ze wees over haar schouder naar het verloofde paartje, dat ze 's morgens bij de boot hadden aangetroffen. „Ze komen terug."

„Wacht eens even!" zei Vera, met haar hand boven de ogen. „Dat kind heb ik meer gezien! Maar waar? O ja, stel je voor! Zaterdag was ik in de stad om een handtasje te kopen, waarvan er maar één in de winkel was. Ik was net bezig geld uit mijn portemonnaie te halen en weet je wat er gebeurde? Dat kind griste mij het tasje voor m'n neus weg."

Het tweetal was inmiddels de boot genaderd en het had er alle schijn van dat het meisje Vera ook herkende. Ze wierp haar tenminste een uitdagende blik toe en liep zo opvallend mogelijk met haar nieuwe tasje te pronken.

„Wat is hier aan de hand?" vroeg de jongeman, die haar vergezelde.

„O, we zijn onze boot een beetje aan het schoonmaken," antwoordde Ger rustig. „Dezelfde waar u zoveel op aan te merken had. Weet u nog?"

„Aha. Heeft de visser ons dáárom afgepoeierd? U hebt hem zeker méér geboden, hè? Nou, dat is een fraaie methode, dat moet ik zeggen."

„Fraaie methode?" viel Ger kwaad uit. „Ik heb zelf gehoord hoe u op de boot stond af te geven. Het is een volkomen eerlijke zaak, waarde heer! Ik heb alleen maar aangeboden om de boot zelf te repareren."

„Het mocht wat!" smaalde het meisje. „Ik noem het aftroggelarij!"

Op dit ogenblik deed Vera een stap naar voren.

„Met aftroggelarij houden we ons hier niet op!" viel ze uit. „Niet met boten en niet met handtasjes!"

De slag kwam hard aan, want het meisje werd rood van ergernis en trok haar verloofde onmiddellijk met zich mee.

„Ach wat, John," zei ze uit de hoogte, „laat ze toch opvliegen met die hele boot!" En met deze woorden bliezen de concurrenten de aftocht.

„Ziezo, die hebben we eens fijn de waarheid gezegd," zei Vera. „Dat moet nodig over aftroggelen praten! Als het er op aankomt, loopt ze met mijn tasje te geuren. Ik was net bezig om. . ."

„Opschieten, dames!" viel Ger haar in de rede. „We zijn er nog niet. Het zwaarste werk komt nog. Als we de boot schoon hebben, zullen we onze draak voor het grootste deel thuis in elkaar moeten zetten, want hier heb ik geen gereedschap. Als jullie nu ondertussen alvast eens de maten opnamen?"

Opnieuw togen ze alle drie aan het werk en over hun concurrenten werd niet meer gesproken. Dezen hadden kennelijk met afgunstige blikken de resultaten van hun gezamenlijke arbeid in ogenschouw genomen, maar voor hen was het nu te laat. De eigenaar was tenslotte vrij in de keus van zijn huurders en Ger had hem het gevraagde voorschot stipt uitbetaald.

De beide volgende dagen lieten de meisjes geen ogenblik ongebruikt. Vera

Nog voor het avondeten waren ze al een flink eind gevorderd.

was onovertrefbaar in het bedenken van bijzonderheden die hun draak een zo echt mogelijk aanzien moesten geven en er werd dan ook geknipt en geplakt en genaaid dat het een lust was.

Ger keerde nog herhaaldelijk naar de *Dolfijn* terug. De nodige herstelwerkzaamheden had hij al achter de rug, maar hij was niet tevreden, eer de boot er ook van buiten tiptop uit zag. In de lekke sponning had hij een stevig, mooi glad geschaafd stuk hout aangebracht, de roeibank was gerepareerd en de naam duidelijk overgeschilderd.

Tussen de bedrijven door maakte hij bovendien de elektrische installatie, waarvoor hij bij een bevriende garagehouder een oude accu te leen had gekregen. Een paar gloeilampjes werden bloedrood geverfd en in de kop van de draak aangebracht. In het donker van de schuur hadden ze het resultaat geprobeerd en ook hun ouders waren vol lof over het succes.

Op de morgen van de dag voor de wedstrijd had de *Dolfijn* voor het eerst na lange tijd zijn neus weer eens in het water gestoken en gedrieën hadden ze er vol trots een uurtje in geroeid. Er was geen zuchtje wind en de zee was zo glad als een spiegel. Bovendien scheen er een lekker zonnetje en zo genoten ze heerlijk van de ontspanning na de vermoeiende dagen die ze achter de rug hadden.

„De boot is perfect!" stelde Ger vast. „Geen druppel water in te bekennen en je zit er even gemakkelijk in als in een fauteuil. Vanmiddag gaan we generale repetitie houden, jongens!"

„Best, maar niet te vroeg," stelde Vera voor. „Laten we dan wachten tot de schemering; anders lijkt het lang niet echt genoeg."

En zo werd 's middags de draak in stukken en brokken naar het strand vervoerd. De meisjes moesten er tweemaal voor heen en weer. Ondertussen nam Ger de accu en een armvol draden en lampjes mee.

Op de eerste tocht liep Vera, ijverig als steeds, voorop. In de nabijheid van de visserswoning gekomen bleef ze plotseling stokstijf staan. Tillie en Ger volgden haar voorbeeld, want geen van drieën konden ze hun ogen geloven.

„De boot. . ." bracht Tillie tenslotte uit.

„Hij is weg!" vulde Ger aan. Met deze woorden zette hij zijn spullen op het strand neer en rende naar de plek, waar ze 's middags de *Dolfijn* hadden achtergelaten.

Er was van de boot geen spoor te bekennen. En in het huis van de eigenaar brandde geen licht: de man was weer naar zee vertrokken.

„Die twee van het handtasje natuurlijk!" riep Vera uit, toen ze hun eerste verbazing te boven waren gekomen. „Ik acht ze er niets te goed voor om ons een spaak in het wiel te steken!"

„Zouden ze de boot hebben gestólen?" vroeg Tillie aarzelend.

„Gestolen of niet, het zou me niets verbazen als ze hem hier vandaan hebben gesleept," luidde het antwoord.

„Daar kon je best eens gelijk in hebben, Vera," stemde Ger toe. „Dat die fijne meneer John wat in zijn schild voerde, had ik onmiddellijk al door. Maar ik had niet kunnen vermoeden dat hij zijn toevlucht tot zo'n gemene streek zou nemen. Vooruit, we gaan op stap om de boot te zoeken. Laten we onze spullen hier maar zo lang tegen de duinrand leggen. In het donker loopt er niemand tegen op."

„Maar als we hem nu eens niet terugkrijgen?" vroeg Tillie. „Je kunt voor geen goud een andere huren."

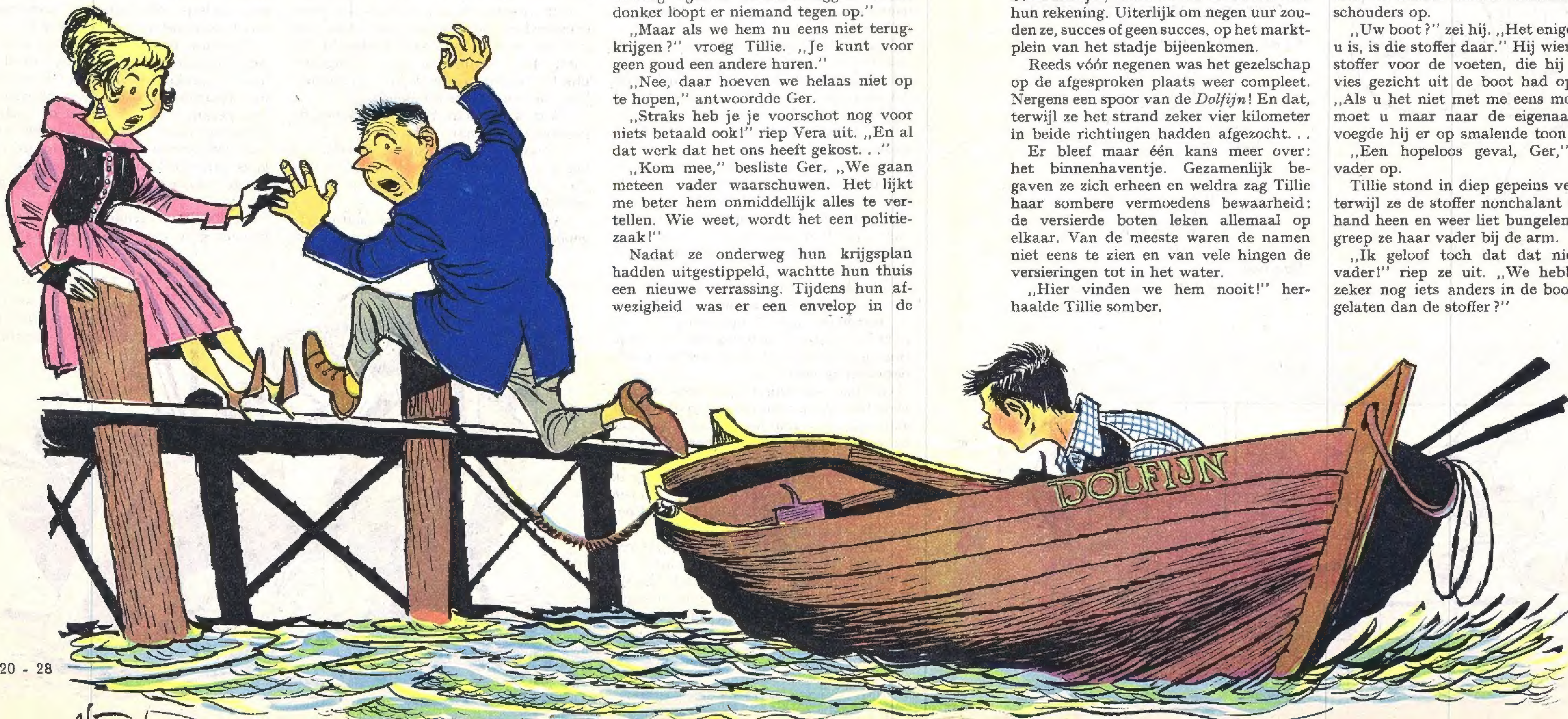
„Nee, daar hoeven we helaas niet op te hopen," antwoordde Ger.

„Straks heb je je voorschot nog voor niets betaald ook!" riep Vera uit. „En al dat werk dat het ons heeft gekost. . ."

„Kom mee," besliste Ger. „We gaan meteen vader waarschuwen. Het lijkt me beter hem onmiddellijk alles te vertellen. Wie weet, wordt het een politiezaak!"

Nadat ze onderweg hun krijgsplan hadden uitgestippeld, wachtte hun thuis een nieuwe verrassing. Tijdens hun afwezigheid was er een envelop in de brievenbus geduwd met wat geld erin. Het voorschot dat Ger aan de visser had betaald!

„John!" riep ze met een angstig stemmetje uit. „Wat gebeurt hier?"

„Dat ziet er somber uit, jongens!" merkte vader op. „Aangezien jullie geen schriftelijk contract hebben, heeft het weinig zin om naar de politie te gaan. Bovendien, je hebt niet de minste aanwijzing dat de boot inderdaad is gestolen! Dat je je geld hebt teruggekregen, wijst ook al niet in die richting. Iemand die van plan is iets te stelen, betaalt meestal zijn eventuele schuld niet vooruit! Nee, ik geloof dat er niets anders opzit dan dat we morgenochtend vroeg het hele strand afzoeken."

„Maar als ze de *Dolfijn* ondertussen hebben opgetuigd en versierd, vinden we hem nooit!" jammerde Tillie.

„Och, daar zou ik me maar niet al te ongerust over maken," suste vader. „Naar jullie verhaal te oordelen, lijkt me dat verloofde stel lang niet serieus genoeg om aan de wedstrijd mee te doen. Ik denk dat ze de boot voor het een of andere pleziertochtje hebben gebruikt. Afijn, misschien weten we morgen meer!"

De volgende morgen was iedereen voor dag en dauw op om zijn aandeel in de opsporing te leveren. Aan de hand van een grote kaart werd het strand in gelijke moten verdeeld en daarvan namen de beide meisjes, vader en Ger er elk een voor hun rekening. Uiterlijk om negen uur zouden ze, succes of geen succes, op het marktplein van het stadje bijeenkomen.

Reeds vóór negenen was het gezelschap op de afgesproken plaats weer compleet. Nergens een spoor van de *Dolfijn*! En dat, terwijl ze het strand zeker vier kilometer in beide richtingen hadden afgezocht. . .

Er bleef maar één kans meer over: het binnenhaventje. Gezamenlijk begaven ze zich erheen en weldra zag Tillie haar sombere vermoedens bewaarheid: de versierde boten leken allemaal op elkaar. Van de meeste waren de namen niet eens te zien en van vele hingen de versieringen tot in het water.

„Hier vinden we hem nooit!" herhaalde Tillie somber.

„Wacht!" antwoordde haar broer. „Daarginds, in het uiterste hoekje van de haven, liggen nog drie onversierde boten!"

Ze gingen er onmiddellijk heen. De boten lagen alle drie met de voorplecht onder een aanlegsteiger en zagen er tamelijk goed onderhouden uit. Maar toch zag Ger al op een afstand iets dat hem een ware juichkreet ontlokte. Achter in een van de boten ontdekte hij een stoffer. . . Dezelfde die ze de vorige dag in de *Dolfijn* hadden achtergelaten!

„Het is 'm!" riep hij uit. Met deze woorden duwde hij met zijn voet de middelste boot een eindje achteruit. En jawel: daar prijkte op de boeg in heldere, zilverachtige letters de naam *Dolfijn*!

Terwijl ze zich nog stonden af te vragen hoe de boot er terechtgekomen was, naderde van het andere einde van de steiger de jongeman, die Ger op het strand van minder fraaie manieren had beschuldigd. Nog voordat hij het groepje speurders had gezien, was hij met een elegante sprong in de boot gewipt.

„Pardon, waarde heer," zei Ger opeens, terwijl hij een stap naar voren deed, „ik dacht dat u langzamerhand nu wel klaar was met onze boot. We wilden hem graag weer meenemen voor de wedstrijd van vanavond, ziet u?"

De jongeman bekeek hem van top tot teen en haalde daarna minachtend zijn schouders op.

„Uw boot?" zei hij. „Het enige dat van u is, is die stoffer daar." Hij wierp Ger de stoffer voor de voeten, die hij met een vies gezicht uit de boot had opgeraapt. „Als u het niet met me eens mocht zijn, moet u maar naar de eigenaar gaan," voegde hij er op smalende toon aan toe.

„Een hopeloos geval, Ger," merkte vader op.

Tillie stond in diep gepeins verzonken, terwijl ze de stoffer nonchalant aan haar hand heen en weer liet bungelen. Opeens greep ze haar vader bij de arm.

„Ik geloof toch dat dat niet hoeft, vader!" riep ze uit. „We hebben toch zeker nog iets anders in de boot achtergelaten dan de stoffer?"

„Ik begrijp niet wat je bedoelt," zei Ger aarzelend.

„Nou, de nieuwe sponning die je erin hebt gezet en die brede plank op de achterste roeibank dan? Zijn die van jou of niet?"

„Tillie, je bent een genie!" juichte haar broer, die zich reeds had omgekeerd om naar de boot terug te gaan.

„Wat ik zeggen wou," begon hij weer tegen de jongeman die John werd genoemd. „Ik heb nog iets vergeten. Mag ik het even komen halen?"

John haalde zijn schouders op en keek om zich heen.

„Ik zie niets bijzonders," antwoordde hij. „Maar ga gerust uw gang."

„Vriendelijk bedankt," zei Ger, terwijl hij zijn lachen nauwelijks kon inhouden.

Hij sprong in de boot, haalde een schroevedraaier uit zijn zak, knielde op de bodem en ging aan het werk. Tot stomme verbazing van de heer John begon hij op zijn gemak de nieuwe sponning los te peuteren, die hij met zoveel moeite in de boeg van de *Dolfijn* had gezet. Op hetzelfde ogenblik begon het water naar binnen te sijpelen!

„Hee daar! Ben je gek geworden?" beet de jongeman hem toe. „De boot gaat naar de kelder!"

„Tja, daar kan ik niets aan doen," meesmuilde Ger. „U zei toch dat ik mocht komen halen wat ik had achtergelaten? Nou dan? Deze sponning heb ik er zelf ingezet. Als u even wacht tot ik hem eruit heb, zal ik de oude voor u gaan halen. Die ligt nog altijd ergens aan het strand!"

De jongeman stond even met een van woede vertrokken gezicht toe te kijken en zag met afgrijzen, dat het water hoe langer hoe harder de boot binnendrong. Juist toen het hem te bar werd en hij van schrik op de steiger sprong, naderde van de andere kant zijn verloofde.

„John!" riep ze met een angstig stemmetje uit. „Wat gebeurt hier? Ik dacht dat we gingen varen!"

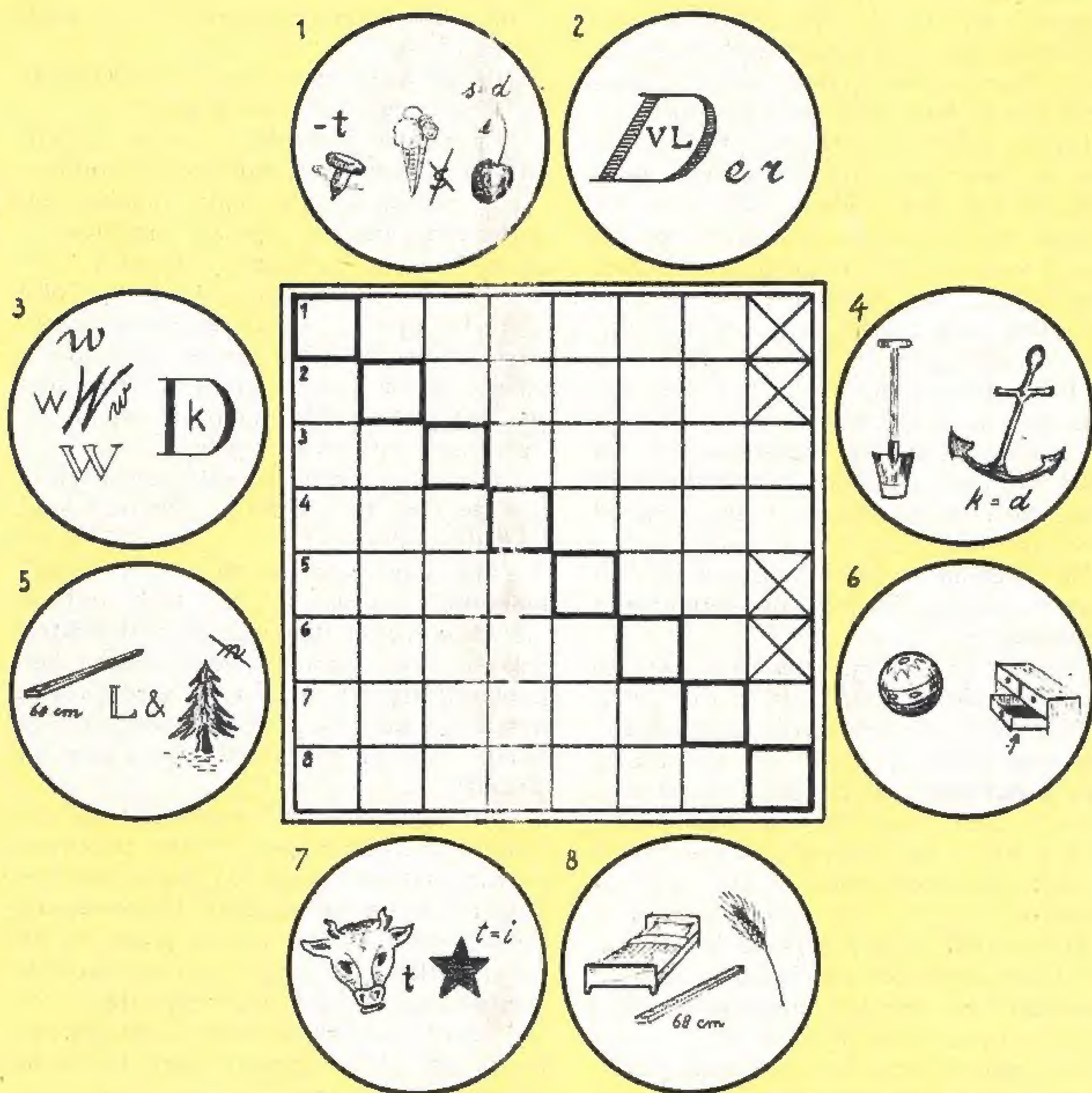
„Kom maar mee," siste de jongeman tussen zijn tanden door, terwijl hij zijn verloofde met zich meesleurde. „Het spelletje is bedorven. Die vent is slimmer dan ik had gedacht."

„Zeg dat wel, jongeman!" kwam vader tussenbeide. „Hij heeft klaargespeeld waar jij blijkbaar niet toe in staat bent. Hij heeft de boot weer zeewaardig gemaakt. En hij gaat ermee varen ook!"

„Hoera!" juichten de meisjes, terwijl Ger de sponning weer stevig in het gat bevestigde en het water buitenboord begon te hozen. „Hoera! Op naar de draak!"

Met zijn vieren brachten ze de *Dolfijn* naar het vissershuis terug. Samen tuigden ze de boot op en controleerden de verlichting. Die avond was hun draak, te midden van een weelde van bloemen, het pronkstuk van de wedstrijd.

Puzzelen om prijzen
Nummer 10

De puzzel bestaat uit een aantal rebusjes, genummerd van 1 tot 8, die telkens één woord voorstellen. Die woorden kun je invullen in de daarvoor bestemde hokjes, dus rebus 1 op regel 1, rebus 2 op regel 2, enzovoort. Er zijn vier woorden van zeven en vier van acht letters.

Als je klaar bent en de goede woorden gevonden hebt, moet in de dik omlijnde hokjes van boven naar beneden gelezen de naam van een plant komen te staan.

Alleen de naam van de plant moet je als oplossing insturen. En wij gebruiken daarvoor *alleen briefkaarten*. Dus geen oplossing in een brief sturen.

Er zijn weer vijftig prijzen voor vijftig gelukkige winnaars, en wel rolschaatsen, tafeltennisspellen, vulpotloden met vier kleuren en boeken.

De oplossingen moeten op zijn laatst op maandag 5 juni in ons bezit zijn. Dit geldt niet voor onze lezers in het buitenland, die tijd krijgen tot maandag 19 juni.

Het adres is:

Sjors van de Rebellenclub
Nassaulaan
Haarlem

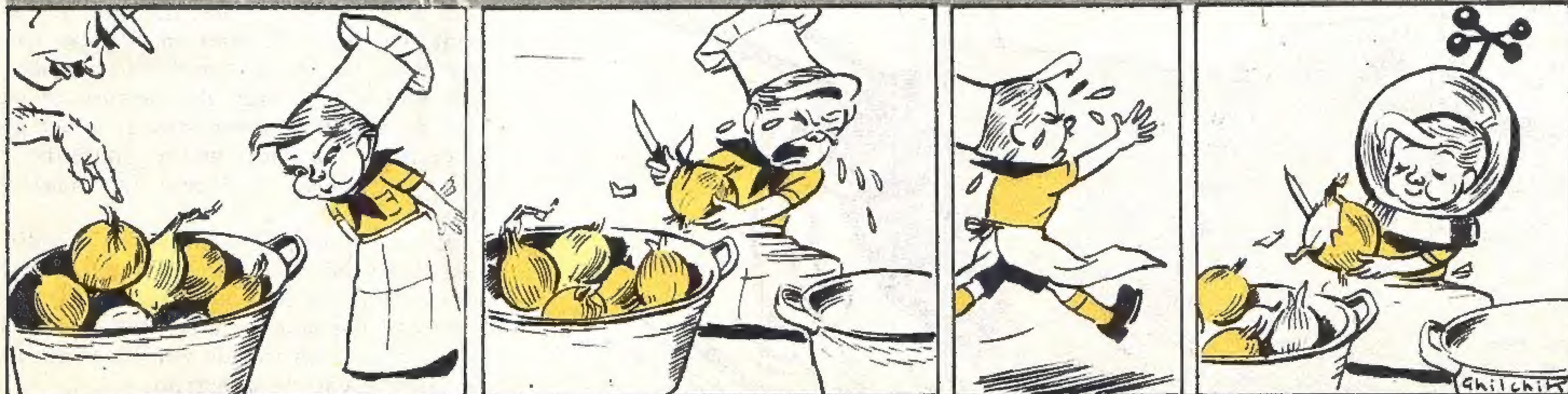
OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

P F
VLOER
LA EA
VAN SPA
NEE KAT AAR
TELER R ONDER
T AVOND E
STORM M EINDE
OPA NAP ELS
SLA AAL
OA AR
KLERK
D D

Raadsel

EEN SPAARVARKEN

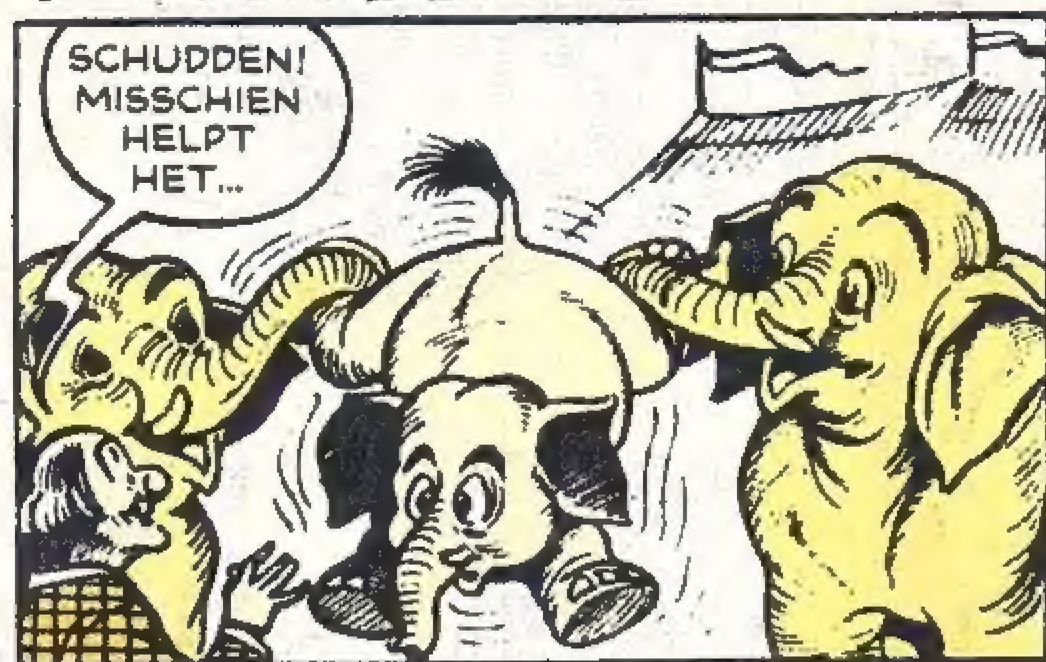

COCO DE CLOWN

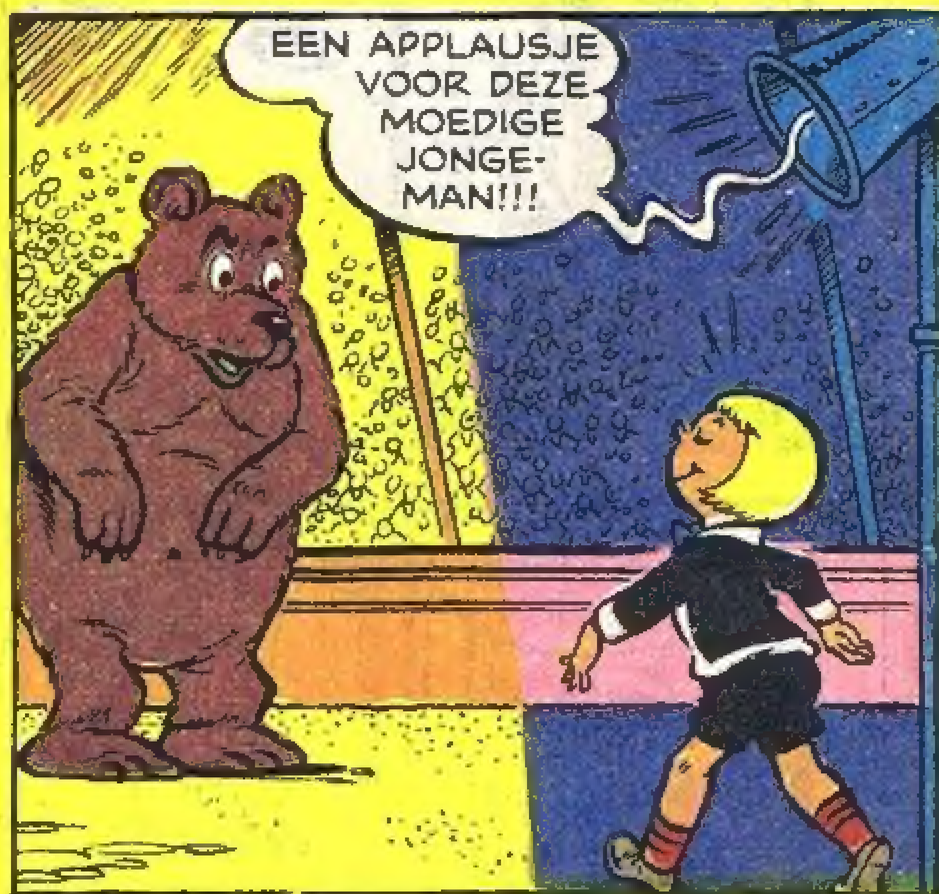

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.